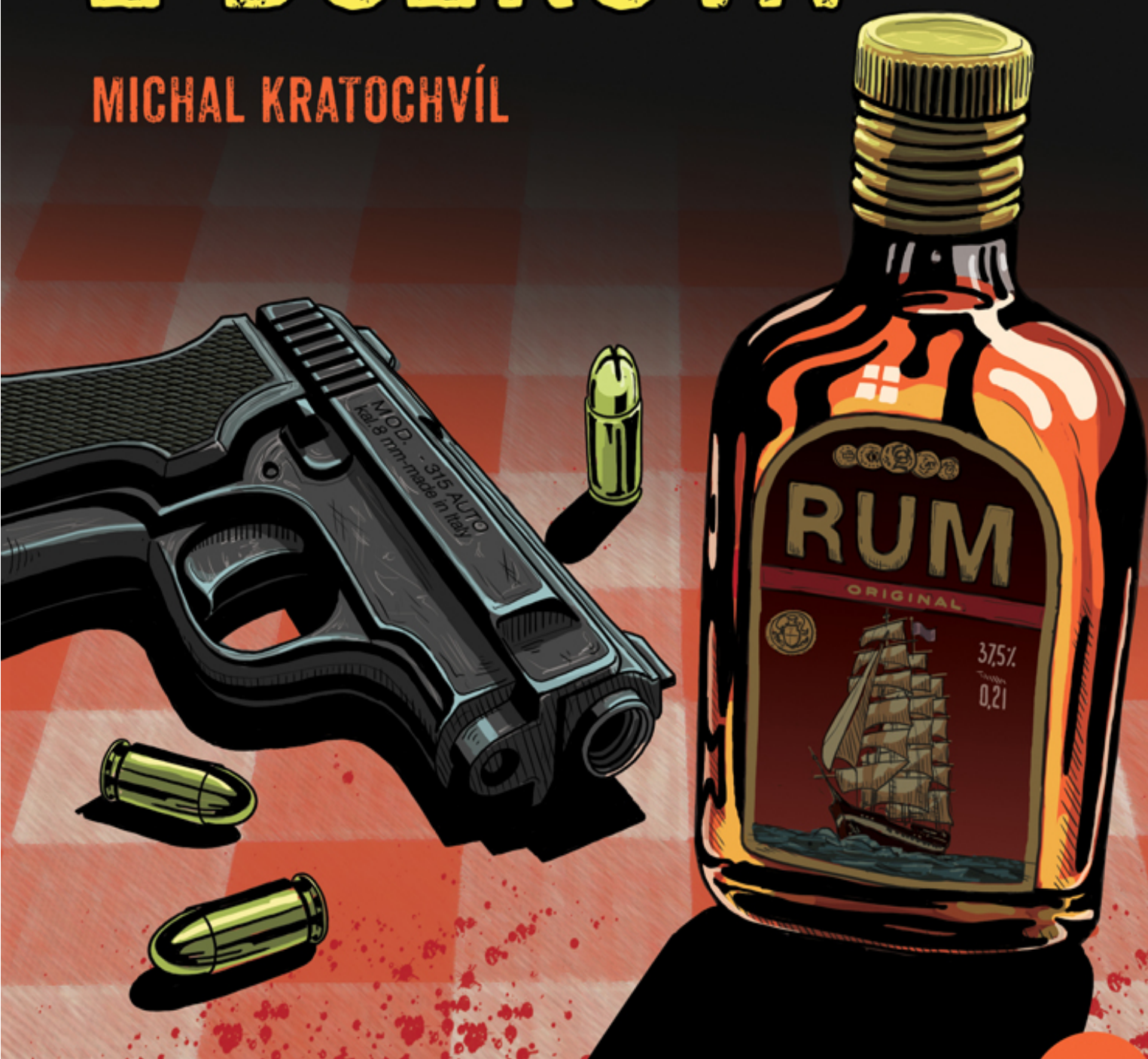

PLACHETNICE Z BOZKOVA

MICHAL KRATOCHVÍL

AUTENTICKÝ THRILLER Z PLZEŇSKÉHO PODSVĚTÍ

18+

PLACHETNICE Z BOŽKOVA

AUTENTICKÝ THRILLER
Z PLZEŇSKÉHO PODSVĚTÍ

18+

ISBN 978-80-260-9636-8

I. vydání, Praha 2017

Text a ilustrace obálky: Michal Kratochvíl

Jazyková korektura: Alena Mikulíková

Copyright © Michal Kratochvíl 2017 www.kriminalniplzen.cz

Obsah knihy je určen pouze plnoletým osobám. Kniha obsahuje necenzurované, tedy drastické, politicky nekorektní, xenofobní, sexistické, rasistické, vulgární a potenciálně psychicky nebezpečné informace. Může-li vás takové informace jakkoliv poškodit, nebo vám je méně než 18 let, knihu nečtěte. Nechce nikoho nabádat k jakémukoliv následování či praktickému opakování uvedených postupů či modelů chování. Jsou-li některé pasáže popsány určitou formou, podobnou návodu, je to čistě projev literárního stylu autora a ne nabádání ke konkrétnímu opakování uvedených činností. Proto autor nemůže přebírat žádnou odpovědnost za jakékoli trestní stíhání či obvinění vznesené vůči kterékoli osobě v důsledku použití nebo zneužití některé z popsaných technik ani za ztrátu, zranění či škodu takto způsobenou. Některé popsané techniky a postupy v knize by při praktickém použití mohly porušit zákony České Republiky, proto jsou v knize uvedeny pouze a jedině k informativním a studijním účelům. Výslovně upozorňuji, že jakákoliv nelegální činnost je závažné porušení českých zákonů. Žádná informace z této knihy nesmí být využita k páčání trestné činnosti ani zneužita proti zájmům České Republiky.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou, nebo jinými prostředky bez písemného souhlasu majitele práv. Tato kniha je fikce inspirována skutečnými událostmi. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

OBSAH

Prolog.....	3
Kapitola 1	4
Kapitola 2	17
Kapitola 3.....	36
Kapitola 4.....	57
Kapitola 5.....	96
Kapitola 6	116
Kapitola 7	143
Kapitola 8.....	163
Kapitola 9.....	182
Kapitola 10	200
Kapitola 11	217
Kapitola 12.....	242
Kapitola 13.....	271
vysvětlivky	308

PROLOG

Plzeň, září roku 2003

„Dobrý den.“

„Brej. Copa to bude, mladej?“

„Dal bych si kávu, prosím.“

Pár štamgastů se tlumeně zasmálo. Hospodský se mírně naklonil přes pult a dlouhé zrzavé vousy přitom namočil do louže od piva. „Tady jsi v pivnici, mladej.“

Jakub Horký právě absolvoval v Plzni druhé kolo přijímacího řízení na vysokou školu, byl vyždímaný jako pomeranč ve fresh baru, a to, co viděl cestou od nádraží na univerzitu, ho zrovna moc nenadchlo. Otlučené činžáky, non-stop bary, herny, posilovny. V Praze už naplno začalo nové století, ale v Plzni ještě doznívala divoká devadesátá léta. Tady že má další tři roky studovat a žít? Potřeboval vzpruhu. „A džus náhodou nemáte?“

„Chcanky máme na hajzlu,“ zařval mu za zády nějaký štamgast.

Hospoda se otrásla smíchem a po stole zarachotila kostka.

Jakub se probral z prvotního úleku. „Hm. Tak bych si dal pivo.“

„Nejsi z Prahy?“

„A co jako?“

„Nic. A co pa za pivo?“

„A jaký máte?“

„Plzeň, vole.“

„Tak tedy malou Plzeň.“

KAPITOLA 1

Ve vlaku z Chebu do Plzně přijela mrtvola. Nebožák ještě ve Stříbře laškoval s průvodčí, a do Plzně už přijel tuhý jako týden stará vecka.

Kapitán z kriminálky Městského ředitelství Plzeň byl evidentně unavený a mrzutý chlap. Jeho nálada ještě klesla ve chvíli, když zjistil, že ten chlápek je romské národnosti. Dal si před vlakem cigáro a průvodčí ho téměř musela prosit, aby se na něj šel do kupé podívat. To, že se nejednalo o první třídu, bylo samo sebou.

Kapitán byl mrzout, ale chlapa obhlédl. Znal za ta léta všechny špinavé triky a nedivil se ničemu. Tohle město bylo plné lidí, co by pro vyškrtaný zapalovač podřízli krk vlastní matce. Nechal ho techniky nafotit a dokouřil si venku zbytek cigára, který zvedl z výčnělku lampy, kam si ho předtím položil. Romové nikoho nezajímali, možná tak někde na malém okresním městě by se tím z nudy zabývali, ale tady? Dostat tenhle případ by bylo za trest. Táhl by se jako žvýkačka a stejně tak by se i lepil na zadnici. Vyřešit ho zdárně mohl spíše terénní sociální pracovník než detektiv. Odplivl si mezi koleje. Zazvonil telefon.

„Horký, slyším.“

„Tak co, Milane?“ ozval se jeho nadřízený major Blatný, taktéž z městského ředitelství. Blatný spadl pod plukovníka Kounského, který seděl v té velké betonové budově na krajském ředitelství v Nádražní ulici. Kounský si hlídal hlavně vlastní prdel a většinu dne flirtoval se sekretářkami, takže dokud Blatný s Horkým v městském ředitelství dělali v tichosti svoji práci a nesekali mu průsery, nechával jim dost volnou ruku.

„Jeden tuhý uzenáč. Feťák, podle doktora jasné předávkování. Říkám ti rovnou, Pavle, že ten případ nechci.“

„Musím ti to dát, nemám lidi. Stačí, aby to bylo papírově ok, na zbytek kašli.“

„Tak mi ho aspoň zjisti,“ vzdechl Horký.

Pokuřoval novou cigaretu a koukal přes troleje na budovu okresního soudu. Měl to udělat už dávno. Odejít ze služby jako nedávno jeho dlouholetý kolega. Ten správně pochopil, že jediný vděk po letech strávených ve sboru by bylo pár kostlivců ve skříni, v ksichtu další jizvy a ve vitrínce pár bezcenných fotografií s policejním prezidentem. Odejít tak do Prahy, kde by měl kapitán klid honit velké ryby, udělat se tam. V Praze je pohoda, tam bílé límečky ve velkém rozkrádají bývalé státní podniky a třesou se na evropské fondy. Jediná práce kriminalisty je odposlouchávání politiků s burgrem v ruce, ale tady v provinční Plzni, tady běželo všechno ještě postaru, špinavá kriminální galerka. Tady šlo o krk.

Odcvrkl zbytek cigarety a zvedl vrnicí mobil.

„Čau, tak ten Lažo Michal je z Košutky a trestní rejstřík má dlouhý jako účet ze samošky. Máš volnou ruku, nějak to pořeš, hlavně mi už kvůli němu nevolej, musím jet na chatu opravit ten plot.“

Kapitán vytáhl další cigaretu. Zašmátral po zapalovači. Jeden z techniků pohotově natáhl ruku a zapálil mu.

„Kapitáne, je nafocený. Blitky na protější sedačce jsme nefotili, vyfotili jsme jen jeho. Blitek je tam okolo něj i tak dost, aby bylo jasné, že se předávkoval. Doktor vám pošle zprávu na mail.“

„Díky, Michale.“

„Zajímavý je, že u sebe nic neměl, všechny kapsy prázdné, ani kapesník. Jenom placatici plachetničky.“

Kapitán pohlédl na nedopitý rum. Pokrčil rameny. „Ten tady v Plzni pije každý druhý, včetně mě, Michale, tak to vezmi aspoň na otisky.“

„A ještě něco, tohle jsme našli vtlačené do mezery mezi sedačku a opěradlo.“

Kapitán převzal průhledný sáček s nějakým kovovým válcem velikosti tlustého psacího pera. Zvedl ho na úroveň očí a chvíli ten válec zkoumal. Na jedné straně byl válec tupý, na druhé měl očko na karabinu. „Co to do prdele je? Nějaká hřídel? Útočný kolík?“

Technik se zasmál. „Možná anální kolík. Ne, vážně kapitáne, nemám tušení.“

„Dík, zavolej do vozovny, ať pošlou havrany.“

„A co s ním?“

„Co by, dáme ho k ledu.“

„Ale já myslel ten případ.“

„Ten taky.“

Aula šuměla. Nervózní prváci si chystali bloky, některé holky si před sebe vyrovnaly tužky a zvýrazňovače různých barev. Někdo kreslil po lavici, kluci vzadu hráli hry na compu.

Profesor vešel a studenti se ztišili. Došel ke stupínku a hlasitým hlasem, který se nesl celou aulou, začal německy přednášet. „Dieser Fach zur Kultur und Geschichte der deutschsprachigen Länder wird in 10 Vorlesungen geteilt und endet mit einem Examen, das aus einem mündlichen und einem schriftlichen Teil besteht.“

Jakub začal hledat propisku. „Ty vole, to už přednáší? To neřekl ani dobrý den?“

Týpek vedle něj si něco škrábal tupou tužkou na cár papíru. Pohlédl na Jakuba. „Ty vole, co říkal to poslední?“

„Nevím.“ odsekl Jakub. Konečně našel tužku. Spadla mu ale pod lavici, tak ji chvíli hledal. Němčina se s kadencí lehkého kulometu nesla sálem a rozechvívala okna. Jakub se narovnal připraven ke sprintu, přitáhl si blok.

...jetzt wissen Sie das wichtigste zu diesen Vorlesungen, wir können beginnen. In Zeit der...“

Sakra! pomyslel si Jakub, ztratil jsem linku. Pohlédl do poznámek svého souseda. První věta mu v půlce končila a pak si jen obkresloval čtverečky v bloku. S vyplazeným jazykem je detailně obtahoval. Jakub se otočil na druhou stranu, tam seděla nějaká holka. „Co říkal?“

„Neruš.“ Její pero šustilo po papíře a její těsnopis nešel přečíst.

Jakub zachytil další větu, než ji však dopsal, utekla mu další a další a opět ztratil celý kontext. Zkusil nepsat celé věty, ale dělat jen krátké poznámky. To bylo lepší, ale brzy mu bylo jasné, že druhý den mu útržkovité zprávy nebudou dávat žádný smysl.

...das hat schon Immanuel Kant in seiner Kritik der reinen Vernunft erwiesen, dass...“

To se nedalo. Rozhlédl se. Aula plná zoufalých prváků se snažila něco marně psát, část nerozuměla, část si domýšlela, část nestíhala a v sešitech vznikala hotový guláš. Jakub se začal soustředit, v němčině byl dobrý, přece tomu musí rozumět. Ty větné konstrukce ale byly tak dlouhé, završené neznámým slovesem na konci, že nechápal smysl. Začala mu hlava kroužit kolem. Pochopil, že tohle je marné, a odložil pero.

Profesor náhle na chvíli zmlknul a pohlédl směrem k Jakubovi. „Warum schreiben Sie nicht, Herr Kolege! Das wird alles im Test!“

Jakub se rozhlédl okolo, na koho že to profesor mluví, ale ostatní koukali na Jakuba. Jakub obrátil zrak na profesora. „Ja Sie! Sind Sie schon so gewiegt?“

Jakuba polil studený pot. Nerozuměl, na co se ptá. Polkl, chytil pero, přitáhl blok a připravil se jako na start sprintu.

Profesor pohlédl do svých poznámek a pokračoval. „In Königsberg, im Jahre 1870 war der bekannteste Werk...“

Jakub s nadějí zahájil první větu, ale opět mu utekla. Objal ho pocit beznaděje. Dělal, že píše. Bylo to úmorné. Brzy pochopil souseka a začal také obkreslovat čtverečky v sešitu. Nenápadně pohlédl na hodinky. Zmocnila se ho panika. Cože! Ještě hodinu a dvacet minut!

Kaluže se po dešti leskly. Voda ještě bubnovala v okapech a z večerní ulice byl slyšet mlaskot aut. Kapitán zamkl kancelář, seběhl schody a vpadl na ulici. Nasál svěží vzduch a spokojeně zastrčil cigaretu do koutku úst. Konečně padla. Několikrát škrtl zapalovačem, ale nic. Zkusil to znovu, opět bezvýsledně. Čínský šunt. Na červenou přeběhl Klatovskou a vpadl do prvního non-stopu.

„Máte zapík?“

Barman protáhl obličej. Přejel pohledem lokál a nahnul se kapitánovi blíže. „Já jsem čistej, pane kapitáne. Já už nedýluju.“

Kapitán si ho změřil, ale už si nevzpomněl. Kdyby si měl pamatovat každého šmejda v tomhle městě, tak má hlavu jako balón. „Nejdu dělat šťáru, hlupáku, chci jen zapálit.“

Barman pohotově vytáhl zapíka a připálil mu. „Chcete kafe, pane kapitáne? Na účet podniku!“

Kapitán se rozhlédl. Pár ztracených existencí hrálo automaty, jinak prázdné. Ale tak bylo ještě brzo. Kdyby radní neměli firmy, které ty non-stopy vlastní, už dávno by to zavřeli. Jenže ty tady budou nadosmrti, kapitána hravě přežijí, pohádkový kšeft.

„Tak jo, jedno rychlý s sebou.“ Minul Belánku a nádraží Plzeň – jih a mířil z kopce na Petrohrad. Nikde nebyl koš, tak odhodil kelímek od kávy do křoví. V depu právě zatahovali šestnáctku trolejbus a projížděli s ním myčkou. Kdyby ho tak někdy umyli i uvnitř. Ale na to myčka neexistuje a ručně se na to každý vybodne. K čemu je lidem zvenku umytý trolejbus, když uvnitř se nedá dýchat? Raději šel kus pěšky, MHD byla utrpení.

Zastavil se na mostu, popotáhl cigaretu a pohlédl na Radbuzu. Spokojeně kouřil a sledoval špinavou vodu. Bílé pantografy čnely zpoza plotu k večerní obloze a trolejbusové depo vypadalo z dálky jako přístav. Osamocený rybář tupě hleděl na vlasec. Může tu sedět jen ze dvou důvodů. Zaprvé, nemá ženu a zadruhé, má ženu. Kapitán se usmál starému vtipu a vzpomněl si na Lenku. Úsměv mu zmrzl a přešel do výrazu zhnusení. Pohlédl na horizont. Vzpomněl si na mladšího syna. Kdyby aspoň David nenosil ty nechutný dredy, co z něho ta Lenka takhle vychová? Vnucuje lidem nějaké hloupé finanční produkty, místo aby dělal něco rozumného. Zahodil cigáro do řeky.

Na Mikulášském náměstí nasedl do dvanáctky, protože spěchal. Dávali zápas Barcelony. Trolejbus s ním házel ze strany na stranu, letěl úzkými ulicemi mezi zaparkovanými vozy. Kapitán přešel dopředu, protože vzadu to ukrutně páchlo. Nějaký bezďák se tam asi poblil pod sedačku na kolo a jak trolejbus topil, o to víc to smrdělo. Alespoň že netěsnými dveřmi profukoval čerstvý vzduch.

Ostrá rána probrala Jakuba z transu. Profesor hlasitě zaklapl svoji knihu a odešel. Studenti vydechli a aula začala okamžitě šumět. Jak byla ta věta? Co říkal o Kantovi? Kdo má ten odstavec o Královci? Studenti po sobě téměř křičeli. Jakub si protáhl krk a dal hlavu do dlaní. Tohle bylo v pytli. Na papíře pár nesrozumitelných vět a zbytek jenom kostičky.

Soused ho dloubl loktem. „Já jsem Jarda.“

„Jakub.“

„Hele, Jakube, mám kámoše spolubydlo z posledního ročníku, jdeme po přednášce na pivo. Vyzná se v tom a poradí. Ty vole, tohle se nedá. Jdeš s námi?“

Jakub bezmocně přikývl.

Na zahrádce bylo fajn, teplý babí podzim rozehříval mokrý asfalt a ulicí vanul lehký příjemný větřík. Studenti seděli u orosených sklenic s pivem. Stmívalo se a do šera se rozzářila první okna.

Jakubův kámoš měl sice oblek, jako by dělal někde manažera, ale jinak měl ohromný chumáč dredů na hlavě plné lupů a za nehty špínu. „Hele, vole, slyšel jsi, že do špekparku namontovali cajti kameru?“

„Kecáš!?“ vyhrkl Jarda. Špekpark se říkalo parku v Křížíkových sadech podle výmluvného oděru, který se vznášel nad skupinkami mladistvých kouřících tráv. Ta šla v Plzni sehnat na každém rohu.

„Fakt, vole, někde tam prej je na stropě v altánu. Vím to od svýho fotra fízla.“

„Ty vole, Davide, copá tady v tom policejním státě už si nemůžeš ani v klidu zahulit?“

„Ale tak to není přímo kvůli ganže. V noci tam chodí smažky a pak se tam válej stříkačky. A to víš, v parku se takový humáč lidem nelíbí.“

„No a na co kameru, vole, co si na takovém kriplovi vezmeš? Takových v Plzni je. Kradou, co se dá, a sjetý pak buší celou noc do automatů.“

Jakub seděl jako zařezaný a mlčky poslouchal ten plzeňský dialog. Půlce toho vůbec nerozuměl.

„To jo, ale ty stříkačky, to je fakt hegeš, to už si tam ani nemůžeš jít zahrát frisbíčko. Spadneš na zem a si hotovej.“

„Já bych to střílel tyhle fetky. Ty vole, řvou akorát v ulici, celou noc buší do automatů, a když pak zrovna nedýlujou, tak si chodí pro dávky. Bohužel ne pro ty ze samopalů. Není nad to si v klidu v parku ubalit špeka.“

Napili se piva. Dredař se obrátil na Jakuba a prohlédl si ho.

„To je můj kámoš z prváku, vole, potřeboval by pár rad. Vůbec to tam nedáváme.“ řekl Jarda.

Dredař pokýval hlavou a udělal Jakobovi nabídku. „Hele, kámo, za pětikilo ti povím celý tajemství, jak vystudovat.“

„Ty vole, Davide, to mám na celý týden!“ vyhrkl Jakub.

„Bez toho to studium nedáš. Fakt. Nekecám, dneska jsi to viděl. Já to mám na háku. Jsem v páťáku a do školy chodím minimálně. K tomu vydělávám dobrý prachy.“

„A kupuješ dobrý hulení,“ dodal jeho kámoš.

David se zakřenil.

Jakub si ostýchavě usrkl piva. Radši by si dal džus, ale to by byl zase pro smích. „Mně nejde o peníze, chci se něco naučit.“

Dredař se zasmál. „Jo, souhlasím. Ale to samotné nestačí. To jsi měl zůstat v Praze. Tady na té univerzitě spousta lidí z gymplu pohoří, protože nechápe, že to není o biflování ani o znalostech. A už vůbec ne o přednáškách. Musel bys úplně do krve nabiflovat každou větu z učebnice, abys prošel starým způsobem, a na to není čas.“

Jakub byl šokován. „A o čem to tedy je?“

„Máš tu pětibábu?“

Jakub si povzdechl a vzpomněl si na ekonomii. Hlavní poučka z ní zněla, investované peníze jsou lepší než utracené peníze. Vytáhl peněženku. „Mám.“

Dredař prohnětl bankovku mezi prsty se stejnou láskou, s jakou mezi prsty roloval papírky na jointy, a schoval ji do kapsy. „Takže pozorně poslouvej, Jakube. Teď to tak nevypadá, ale budeš potřebovat hlavně prachy. Možná ti rodiče dávají dost na studentský život a osamostatnění se, to ale nebude stačit. Brigády to ze začátku řeší, ale potom také ne. Já třeba dělám finančního poradce u OFB. Prodávám finanční produkty a jsem v tom fakt dobrý. Ale to předbíhám. Hlavní je, abys počítal s tím, že v dohledné budoucnosti nebudeš mít ani půlku času na studium.“

Jakub se zachmuřil. „No nevím, já jsem spíš studijní typ. Učení mě baví, přijel jsem kvůli němu.“

„To je jedno, i introvert potřebuje kundu a prachy. To je teď fuk. Máš rád ekonomii, ne?“

„To byl můj oblíbený předmět.“

Dredař se zakřenil. „Můj také. Tak ti to povím takhle, ber vysokou školu ekonomicky. Dřív se to bralo politicky, teď se myslí v číslech. Musíš maximalizovat výnosy statků za minimální vstupy.“

„To je jasné,“ řekl zklamaně Jakub, to znal dávno.

„Nádhera!“ zvolal rozjařený dredař a objednal si další pivo. „Minimální vstup je pro tebe doba strávená učením. Spousta pedagogů ti bude tvrdit, že máš neefektivně maximalizovat vstupy, tedy se poctivě drtit jako debil všechny ty sračky ze skript, které sami píšou. Jenže ti poctiví ve škole jsou nakonec ti nejméně úspěšní v životě a všichni učitelé na těch katedrách neumí nic jiného, tak učí. Stále to stejné bez osobního vývoje, a ještě v odrbaných kabinetech. Bez uznání, bez respektu, kariéry. Často i bez té kundy. Vyplývali všechno na vstupy a minimalizovali si tím výnosy. Prostě bankrot. Takhle skončit nechceš, ne?“

„Ne.“

„To je dobře. To bys teď jinak utratil prachy zbytečně.“

„Nechceš mi snad říct, že vysoká škola je na pytel?“

„Blázníš? Vůbec ne, já už studuji druhou. Ten papír potřebuješ, důležité věci si odtamtud odneseš, a tím, že budeš školu částečně obcházet, se naučíš víc věcí, než kdybys do ní chodil. A nasbíráš hromadu kontaktů.“

„Ale já chci věci dělat poctivě.“

Dredař se usmál. „To je správné, ale ani vysoká škola tak nefunguje, a nakonec s tím narazíš. Poctivost můžeš aplikovat jinde, třeba v práci, ale tady bude všechny jenom obtěžovat. Zpět k tématu. Maximalizování výnosů znamená všechno to, co ti vejška může poskytnout. Titul, prestiž, vzdělání, stáže, zahraniční pobyty, členství v akademickém senátu atd. Vše, co pracovní trh chce na pozici, kde s tebou nebudou orat. Abys maximalizoval výnosy při minimalizaci nákladů, musíš vědět, jak na to.“

Jakub se zachmuřil. „Tak už to řekni, to je jako když prodáváš nějaké hrnce důchodcům.“

Řidič náhle zatroubil na nějakého chodce a dupl na brzdu.

„Debile!“ ozvalo se z kabiny.

Kapitán sjel po mastné tyči dolů a praštil se loktem o další tyč. Zaklel.

Město utrácelo miliony za kampaně na akce proti úmrtí a zranění chodců – samozřejmě u firem spřátelených politiků a kamarádů – avšak zbytečně. Nevěděli, že řidiči, hlavně tramvajáci, tajně soutěží o šokovou dovolenou, tzv. šokovku. Za rok měli právo ze zákona si vybrat až pět dnů dovolené na odpočnutí od šoku v případě, že měli dopravní nehodu. Pět dní je dost, to se vždy hodí. Ovšem když jezdíte připraveni nabourat, ovlivní to váš úsudek a brzo i soudnost. Nejtvrdšímu jádru se říkalo svářeči. To od proudu jisker písku,

co tramvajáci tehdy přisypávali speciálním pedálem při brzdění mezi koleje a kola. Svářečem se stával ten, kdo pět let po sobě dostal každý rok šokovku. Kapitán to věděl od švagra řidiče. Je to umění nabourat tak, aby to byla cizí vina, a přitom brzdit jako o závod. Většinou to znamená jezdit hodně na doraz.

Kapitán vypadl na Božkově z vozu a měl chuť políbit matičku zemi. Těšil se na vychlazeného lahváče a pořádný fotbal.

Zazvonil mu v kapse telefon. Bohužel ten služební. Volal Blatný. Kapitán zaklel. „Slyším.“

„Čau, v tržnici u domu hrůzy rozkrájeli nějakého Vietnamce, můžeš tam sjet? Výjezdovka je na cestě.“

Dům hrůzy bylo lidové označení pro velký komunistický kulturní dům na nábřeží, který měl dost strašidelnou architekturu a vůbec k ničemu s nehodil. To, že ho jednou zbourají, byla dávno jasná věc, šlo akorát o to, komu připadne k podnikání ten lukrativní pozemek pod ním.

„Mám po službě. Nechal jsem auto i bouchačku na Klatovské a za deset minut začíná Liga mistrů.“

„Hele, já vím, že to je na píču, ale já tam nemůžu. Řeším na Slovanech ten přepadený non-stopáč.“

„Proč to nevezmou kluci z krajského ředitelství?“

„Hele, neptej se tak blbě. Sám víš, že tam mají teď nějaké problémy s kádry a ty máš super výsledky, plukovník to dal nám. Buď rád, že nás takhle protlačují. Vraždu už jsme tu ve městě dlouho neměli, nezapomeň mi pak napsat hlášení. Zatím čus.“

Kapitán znovu zaklel, tentokrát už sprostě. Koukl se, kdy mu jede další autobus zpátky. Osmnáct minut! Vztekla kopl do stojanu s jízdním řádem. Zastávka se zachvěla a koš se nahnul na stranu.

„Copa to děláte, pane?“ ozvala se stařenka na lavičce. „Nechte toho, nebo na vás zavolám policii!“

Kapitán popošel stranou, zapálil si další cigáro a sledoval, jak se jeho kouř ztrácí do mlžného oparu noci. Možná se ještě dožije i toho, že kouření na veřejnosti zakážou, ovšem herny, ty tu budou dál. Bylo by to logické, v představesntvu tabákových korporací nesedí místní radní, na rozdíl od heren.

Dredař se přestal smát a posunul se blíž. Ten zelenáč před ním to evidentně bral na lehkou váhu. Vzal si ale od něj prachy, tak mu to tedy řekne. „Základem je třetinový systém.“ řekl tajemně.

Jakub pár vteřin přemýšlel. „Co to je, vole?“

Dredař pořádně upil piva a usmál se. „To znamená, že třetinu se naučíš, třetinu opíšeš a na třetinu se vysereš. Na postup ti mnohdy stačí úspěšnost 60 procent, s třetinovým systémem to hravě dáš.“

Jakub pokýval hlavou. To mělo něco do sebe.

„Já s tím prošel už skoro dvě vejšky. Některé testy mívají přísnější kritéria, k tomu musíš zvolit ještě jinou taktiku. Pedagogové jsou líní od přírody jako kdokoliv jiný. Na rádoby prestižních školách, jako VŠE v Praze, se serou s devadesáti typy testů, tady v Plzni opakují několik stále dokola. Ty poznáš podle toho, že původně byly psané na psacím stroji a pak tisíckrát kopírované, nemají rovně řádky a ani bílou barvu papíru, jsou vystřihávané, skládané a zase kopírované. Tyhle všechny jsou dávno ofocené mobily s vypracovaným řešením na kolejním serveru, schované pod pornem ve složce XXX školačka. Heslo je školačka. Stojí za tím doslova celé generace předchozích studentů. Pokud dají do oběhu náhodou nové, je to smůla. Proto nikdy nechod' na první termín testů, pohořel bys a přišel o první pokus. Chod' na druhý, to už víš, do čeho jdeš. Udržuj si kontakty, abys věděl, co se děje. Budou se ti hodit i pak do života.“

To jsou kecy, pomyslel si Jakub. „Kdyby se to normálně naučili, neměli by problém.“

Dredař zatřásl hlavou. „To není tak úplně pravda. To poznáš sám. A pak na to stejně není čas.“

„A co ty ostatní testy?“

„Základem je třetinový systém. Ale rozhodující je znát povahu vyučujících. Předměty si vybírej podle toho, kdo je učí, ne podle obsahu. To, o čem se říká, že je dávačka, ber po podrobném prozkoumání, může to být i klam vyšších ročníků odehnat prváky od opravdové dávačky, kam je tlačěnka. Tam, kde dusí, nechod'.

Někdo odchází i při testu pryč, někdo nehlídá, někdo je zase jako pes. Nesedej si dozadu, to je začátečnická chyba, a ani dopředu. Kdo sedí ve předu je podezřelý už od začátku, protože to kromě šprtů a drzounů, co neumí lautr nic, a chtějí být jen vidět, nikdo nedělá. Dolní části auly se také říká údolí sviní, právě kvůli těm bonzáckým šprtům. Když si tam sedneš, nikdo kromě nich se s tebou už nebude bavit.

Zadní pozice obsazuj jen tam, kde to je dávačka, to je jediná výjimka. V ostatních případech znamenají smrt, protože profesor si stoupne právě dozadu, aby měl přehled a studenti ho měli za zády. Zadní lavice tak vidí jako první. Dozadu také chodí na straně, kde má katedru, přeci nebude v jeho letech pracně obcházet aulu. Takže se posad' doprostřed nebo víc ke kraji na úhlopříčně nejvzdálenější místo od jeho zadní pozice. Uprostřed je to

nejlepší, pokud těch zmrďů hlídá víc. Tohle celé platí, pokud máš třetinový systém, pokud ale neumíš vůbec nic, musíš tohle všechno ignorovat a sednout si za někoho a nebo vedle toho, kdo to fakt umí a není svině, bez ohledu na pozici. Nebo tam, kde jde použít tahák. Každý test tedy vyžaduje plánování jako před bitvou. Nejprve se musíš seznámit s terénem, s časem testu, protože v prosklených aulách můžeš využít výhodu slunce a jiné stavební anomálie učeben. Pak mrkneš na školačku, poklábosíš se mnou nebo s jinými mazáky a máš to v rukávu.“

Jakub seděl a přecházela mu hlava kolem. „A není snazší se to naučit?“

Dredař na něj pohlédl jako na hlupáka. „Na to není čas. Ani polovinu toho nebudeš v praxi potřebovat, jsou to sračky, kterými zaplácnou rozvrh, aby měli akreditaci a o čem žvanit za jejich ubohý plat. Hlavní je, zapsat si dobré předměty a vytvořit si rozvrh tak, abys měl co nejvíc volného času v kuse a neměl rozesrané hodiny přes celý pracovní den na různých částech města. To je to nejhorší, co se ti může stát.“

„A co ústní zkoušky?“

„Ústní už jsou těžší, zato bývají méně. Jsou náročnější na čas i na nervy pro obě strany. Zde je nutná kooperace se spolužáky. Musíš chodit na pivo do studentských barů hlavně kvůli informacím a navazování kontaktů. A taky balit holky, ale to se studia netýká. Tam, kde to nejde okecat, se dutý vlk samotář dlouho neudrží. Žádá si to kolektivní plánování. Musíte je držet ve stresu. Před ústní zdržovat hodinu, posílat spolužáky na konzultace, musí třeba vpadnout do kabinetu uprostřed zkoušky. Profesor se s nimi krátce pobaví, než je vyhodí, a to je čas na taháky. Nebo někdo zavolá učiteli. Pokud vás berou do kabinetu po dvou, je to paráda. Ten, co se připravuje, zpravidla může opisovat, ten, co je zkoušený, si třeba nechá zazvonit mobil, aby způsobil nějakou anomálii, při které není nápadné se nezvykle pohnout.“

„Já to s taháky neumím.“

„To nevádí. Důležité je na potítku popsat papír. Když nevíš k tématu, napiš, co se tam zhruba hodí z témat sousedních, chápavý učitel ví, že mu nahráváš a nahraje tobě. Přeci jen jde o čas vás obou a on chce být taky rozumně doma. Z prázdného listu nic nevykouzlíš. Málokdy tě pošlou na ústní znova, chtějí mít také všechno z krku.“

„A co seminárky?“

Dredař se rozzářil. „To je pohodička. Základem je literatura. Samozřejmě ji nebudeš číst. I kdyby ti trvalo přečíst jednu stránku za 5 minut, musel bys strávit měsíce jen čtením, abys mohl poctivě říct, že jsi přečetl všechnu doporučenou literaturu k předmětu. To se nedá a všichni to ví, důležité je pouze citovat. Vše, co píšeš do seminárky, musíš brát jako podání v tenise, musíš podat tak, aby jsi nenahrál na smeč. Když něco tvrdíš, ocituj to, ale někde záměrně část odůvodnění vynech. To je udička, na kterou se chytne ryba. Na to se tě určitě zeptají při ústní a ty nacvičenou, předem připravenou odpověď, můžeš zaplácnout čas, který by se v normálním případě obrátil proti tobě, když by se zeptali na něco, co nečekáš.“

Můžou se zeptat i na tu literaturu. Musíš znát stručný obsah knih a zhruba názvy kapitol, plus jednu nebo její část si nastuduj. Zeptají se na to, protože to, na rozdíl od tvé práce, také celé četli. Můžeš pak házet přesnými pojmy, co na tom, že to není přesně k tématu. Peďák a ekonomka není matfyz, všechno je provázané se vším. Nehádej se s nimi o obsahu, to nesnáší. Hodně ti pomůže akademický dvojhmat.“

„Co to je?“

„Ctrl C a Ctrl V. Ale musíš to dělat chytře,“ řekl dredař a vysunul z peněženky papírek. Naslinil ho. Z igeliťáku velkého jak Jidášův měšec vyndal chomáček ganžy a začal balit pořádného špeka. „Používej cizojazyčnou literaturu. Sám si ji překládej nebo zkus počítačový překlad, který potom dotvoříš. Nikdy to nepřeložíš jako původní překladatel a strojově je to tedy nedohledatelné. Ať porovnájí jakoukoliv tvoji větu, nenajdou shodu. Shodu najdou pouze ručně porovnáním obsahu odstavců. Musíš je tedy trochu zpřeházet. Musíš také vynechat citace a konkrétní jména, podle těch je elektronické dohledání snazší, a vložit citace z jiného textu ke stejnému tématu. Tak vybuduješ snadno hlavní text, stěžejní tvrzení ale ocituj z velmi důvěryhodné literatury, nejlépe někoho z katedry, stejně je jasné, že jelito v prváku na nic nepříjde samo a připrav se na protiotázky.“

Jestli je něco, co bys neměl na vejšce šidit, je jazyk. Oni ho vesměs neumí, a když budeš citovat zahraniční literaturu, samozřejmě na němčině ne německou – tomu by rozuměli – budou se stydět, že třeba tý francouzštině nerozumí, a nebudou se na to raději ze strachu ptát. Jazyk bude nutný i do praxe, na tom musíš zamakat, zatímco vše ostatní půjde s třetinovým způsobem samo.“

„Hm.“

„Musíš se angažovat, být vidět. Hlas se na vše dobrovolné. Snaha se počítá a vyhazovat od zkoušky předsedu studentského senátu je psychologicky těžší než neznámého studenta. Kapišto?“

„Jo.“ přikývl udiveně Jakub.

Dredař se strčil do pusy špeka a slastně poňuchal jeho vůni. „Ok, musím teď na hajzl.“ sebral ze stolu zapík a odkráčel.

Jakub se asi tvářil dost pochybovačně, protože ten jeho druhý kámoš se k němu naklonil a důvěrně sdělil: „Věř mu, on v tom umí chodit. Má dva tituly. Odjel na rok na Nový Zéland a měl to tak zařízený, lidi ho podepisovali na přednáškách, odevzdávali seminárky a testy a nikdo si ani nevšiml, že tu rok nebyl. To je ale vyšší level, ten tě dnes neučíme.“

„Hm.“

„Máš k tomu nějaký otázky?“

„Ne.“

„Bezva, kdyžtak bydlíme na borské koleji, pokoj 125. Musím teď také na hajzl, zatím čau!“

Jakub osaměl. První týden v Plzni a už byl bez peněz. Dredař měl pravdu, s prachy bude problém, ale mýlil se s tím načasováním. Přišlo to mnohem, mnohem dřív.

Horký lehce klepl do krabičky a pusou vytáhl vyčnívající cigaretu. Poplácal kapsy a uvědomil si, že nemá zapík. Zase ho zapomněl koupit, zatracená práce. Technik mu opět připálil. „To je pešek, že, kapitáne? Dvě mrtvolky v jeden den a oba z utlačované menšiny.“

Kapitán pohlédl na kusy Vietnamce v kaluži krve. Odřízli mu všechny končetiny, ale i nos a uši a místo nich připíchli jehlami prasečí uši a rypák. Mladý poručík by se na jeho místě poblil a dal výpověď, ale Horký byl otrlý, sarkasmem prosáklý polda ze staré školy. Popotáhl tabák, uvolnil si kabát a přidřepil si ke zbytku Vietnamce.

„Nikdo nic neviděl, nikdo nic neslyšel, pomalu ani česky se tu člověk nedomluví,“ pronesl policista za jeho zády.

Kapitán potáhl cigaretu. Ještě ani případ neotevřel, a už teď byl rozladěný. To bude spis na stovky stránek s nekonečnou řadou expertíz a výsledků rákosníků, upíše se k smrti. A pak ti novináři, nedají mu hyeny pokoj. Nesnášel ty ubohé lovce senzací ve vytahaných svetrech.

Pohlédl na fotografa. „To je nějaký druh rituální pomsty nebo co?“

Starý technik Michal pokrčil hlavou. „Nevím, ale nic tak šíleného jsem ještě neviděl, a to už jsem fotil i rozdrcené dělníky ve Škodovce.“

„Za žádnou cenu se to nesmí dozvědět novináři.“

„Mrtvolu neututláme.“

„Na tu kašlu, hlavně se nikdo nesmí dozvědět, že ten chlap byl na dílky jako dětská stavebnice.“

„Jasně, kapitáne. Mimochodem, toto měl u sebe.“

Kapitán pohlédl na fotku. Vietnamec tam, ještě živý, seděl s nějakou vietnamskou buchtou na motorce. „Kdo to je?“

„Asi jeho holka. Nevíme. Vypadají všichni stejně. Nikdo je tady nezná. Od nich se nic nedozvíte, drží spolu basu a raději dělají, že nic neví. Bojí se svých lidí. Vyslýchat je bude úplně marný. I kdybyste je potápěl v bambusové kleci do Radbůzi tak z nich nic nedostanete.“

Kapitán zamručel. Propletl se mezi visícími oděvy a vyšel před stánek na vzduch. Proč zrovna dneska se to muselo posrat, když hraje Barcelona. A ještě v této vietnamské tržnici mezi malým Tescem a domem hrůzy.

„Co s ním, kapitáne, taky k ledu?“ zeptal se notně pobledlý mladý poručík Kamil, který se raději držel opodál.

Horký zavrtěl hlavou. „Tohle musíme udělat předpisově, Kamile, seberte odtud, co se dá. Každý detail, každé zrnko rýže musí na expertízu. Zavolejte, ať pošlou kluky z laborky. Tlustoch ti pomůže. Zjistěte mi, z jakého prasete je ten rypák a uši. Druh, stáří atd. To ucho nebylo propíchnuté.“

„Propíchnuté?“ hlesl nechápavě Kamil.

„Propíchnuté, ty idiote, to znamená, že vepří z ucha nevisela cedule o očkování, takže jeho rypák veterinář nikdy neviděl. Je to prase chované načerno a taky načerno poražené.“ obořil se na mladého hloupého policistu. „Kde sakra vězí ten doktor?“

„Nemůžeme se mu dovolat, to víte, dnes hraje Barcelona.“

Kapitán zaskřípal zuby a něco zavrčel.

KAPITOLA 2

Další den po přednáškách stáli studenti před budovou a tupě tlachali. Jakub už jen čekal na vhodnou chvíli, kdy se rozloučit a upalovat do knihovny a pak rychle domů.

„Jdeš na pivo, Kubo?“

Kuba pokrčil čelo. „Ani ne, nechce se mi,“ odpověděl a v duchu sečetl svoje finance. Ne, když půjde na pár piv, utratí prachy za večeři. A hlavně utrácet prachy za chlast je marnost. Ovšem studovat ve městě piva, a nepít, je jako jet do New Yorku a ignorovat Manhattan.

„Pojď, vole, bude prdel.“

„Nechci, bude tam zahuleno, to nemám rád. Kromě toho píšu tu seminárku. A potom, zítra máme mini test.“

„Ty vole, Kubo, testy jsou na serveru, co se chceš jako učit? A na seminárku máme dva měsíce.“

„Chci ji vypracovat dobře, to téma mě zajímá.“

Jarda se zasmál. „Nedělej krávu a pojď s námi, budou tam holky.“

Holky, pomyslel si Jakub, to tam určitě bude lehce zrzavá Klára. „Tak jo,“ povzdech si. Nedokázal se ubránit tlaku kolektivu a kromě toho si potřeboval udělat kámoše. Ne kvůli volnému času, ten dokázal trávit sám, ale kvůli škole.

Jarda i ostatní se posadili ke stolu se zeleným propáleným ubrusem. Hospodský jim smetl do klína popel ze stolu a ihned automaticky přinesl všem pivo. Jakub na sklenici zděšeně pohlédl. Chtěl si dát kafe nebo čaj. Jarda si strčil cígo do pusy a nabídl Jakubovi.

„Ne, díky.“

„Ty nekouříš?“ zavrtěl Jarda nevěřičně hlavou.

Kluci chvíli chlastali a vedli machrovské řeči o tom, kdo má jakou holku a jak má studium pod palcem.

„Dáme fotbálek!“ vykřikl někdo. Jakub se zaradoval, alespoň změna.

„Má někdo drobáky? Já mám jen papírový kilo.“ Začali šmátrat po kapsách.

„Jakub má,“ řekl Jarda.

Jakub zavrtěl hlavou. „Mám tak na pivo.“

„Ale vždyť po přednášce v bufetu ti ta kráva vrátila snad dvě kila v drobných.“

Jakub udělal udiveného. „No jo! Vlastně jo!“ vylovil dvacku a hodil ji přístroje. Fotbálek se rozsvítil a kluci se vrhli k tyčím.

Jarda plácnul Jakuba po zádech. „Neboj, vole, pozvu tě pak na pivo.“

Jakub se křečovitě usmál.

Hra začala. „Dělej, braň! Útočím. Doprdele! Kurva! To je zmrď!“ Lokálem se nesly výkřiky, kterým nikdo nevěnoval pozornost. Jak dopil Jakub půl sklenice, už mu hospodský donesl novou. A další hra. A další! Nad fotbálkem se rozvoněla ganža. Hospodský to už psal snad i hráběmi. To nevypadalo dobře. Asi po dvou hodinách Jakub sebral tašku a rozostřeným pohledem přejel svoje kámoše. Holky samozřejmě nepřišly.

„Musím jít, chlapi, čus!“

„Co blbneš, vole, ještě jsme to nedohráli. A pak jdeme do Mefista. Holky asi dorazí až tam.“

Jakub se zbaběle omluvil na nějakou kravinu, jako že je pozdě, a rychle zaplatil. Vypadl z putyky.

Slastně nasál svěží vzduch. Byl přio opilý a našťvaný. Utratil tři kila, smrděl jako pes a ztratil minimálně tři hodiny na ztřejší test. Asi se vážně bude muset snížit k tomu, že bude podvádět a projde si ty testy na školače. V tu chvíli nenáviděl Jardu i jeho zpropadený kámoše. Kašle na ně! Kašle na všechny! Udělá to, jak se má! Dokáže to sám! A raději si večer přečte knížku.

Jak se tak coural domů na trolejbus, na zastávce ho zaujalo pár inzerátů. Brigády! Jak byl pod parou, strhl to všechno, narval do kapes, říhl si a zapadl to dvanáctky. Svalil se na sedačku. Četl si brigády. Uklízení. Vykládka. Pomocné práce na stavbě. Samá dřina za almužnu. Náhle ho cosi zaujalo. Hledáme spolehlivého člověka se vztahem k matematice. Bezúhonnost nutná. Výpomoc na pár hodin v týdnu ve směnárně. To je ono! Jakub neměl sice žádný vztah k matematice, ale raději si udělá vztah k ní než k lopatě. Tam se může i učit! Vítězoslavně se usmíval a pomalu usínal.

Paní vedle něj nasála pach přepálené putyky a pohoršena si sedla na druhou stranu autobusu. Zakroutila hlavou. To je hrozné ta MHD. Samý pobuda a alkoholik.

Jakub kráčel nočním Petrohradem domů. Byla to dost nebezpečná čtvrť. Večer celá zčernala a Jakub od tramvaje do domu chodil vždy s rukou v kapse položenou na noži

nebo na teleskopickém obušku. Podle toho, co měl, ale většinou nosil obojí. Oficiálně spadal Petrohrad pod východní předměstí, ale jinak to byla čtvrť sama pro sebe. Vybudovaná na konci 19. století pro dělníky z fabrik, železničáře a jiné proletáře. Dokonce přežila svůj zánik, když ji za doby komunismu tehdejší urbanisté chtěli nahradit pokrokovým panelovým sídlištěm. Možná i bourat se tam báli vyrazit.

Nejvíce nebezpečná pasáž však číhala těsně vedle vchodu do domu, tam, kde byl bar „Houškovka”. Název odvodili od stejnojmenné Houškovy ulice, ve které se bar i Jakubův byt nacházely.

Houškovka byl tehdy bílý bar, to znamená, že tam trpěli jen bělochy – na vchodu byste to napsané samozřejmě nenašli, ale uvnitř to dokázali tmavým vetřelcům rychle vysvětlit. Jakub se bál dovnitř nejen zajít, ale i jít okolo. Aby nemusel obcházet hloučky holohlavých svalnatců či blitky od opilců, chodil raději po protější „cikánské” straně chodníku a k domu se blížil vždy z druhé strany. Čas od času se to v baru nepříjemně semlelo, pravidelně několikrát za semestr Jakuba budil policejní maják před barem.

Proběhl tichým činžákem, chtěl se osprchovat, ale někdo nechal neumytou sprchu po svém onanování, takže Jakub si jen vyčistil zuby, div se u toho nepozvracel. Tušil, kdo to udělal, ale potřeboval se v novém bytě nejprve zorientovat a zjistit, kdo je kdo a jak na ně. Byl rád, že je z domu a byl ochoten podstoupit i takovýto hnus, jen aby nebydlel s rodiči. Opláchl se v podpaždí u umyvadla a padl do postele. Svět se s ním začal točit, občas se lustr i rozdvojil. Proč jen se nechal překecat, že půjde na pivo? Taková hloupost. Vyhozené peníze, od spolužáků se nic nedozvěděl a teď se trápil, že na zítra nemá naučeno.

Dal si budík na pátou ráno, snad něco ještě stihne dohnat. Zhasl. Zavřel oči, ale z bytu odvedle se náhle začalo ozývat hekání a nějaké nesrozumitelné výkřiky v cizí řeči. Do toho jako podkreslení se linul nějaký disko nápěv z 80. let.

Jakub zaklel. To si ten dědek ve vedlejší bytě nemůže pustit to porno do sluchátek, když je hluchý?

Narval si peřinu na hlavu, ale i přes opilost a tlustý polštář to uši rvoucí přehrávané hekání slyšel. Byl tak unavený, že nemohl vstát. Který kretén udělal tak tenké stěny?

Po půl hodině převalování v posteli hekání ustalo. Jakub slastně zavřel oči.

Zed' se náhle zatřásla novou náloží rozdělaných pornohereček a film začal jít od znova. Ten starej impotentní kretén to bude potřebovat pustit aspoň pětkrát, aby konečně mohl jít spát! Jakub vzteky odhodil peřinu.

Dal si tu práci, že se oblékl a vylétl na chodbu.

Zazvonil na dědka a čekal. Zazvonil znovu. Nic. Začal zvonit jako nepřičetný. Opět nic. Náhle se ozvaly jeho kroky, kukátko potemnělo. Zazvonil, opět nic. Uslyšel dlouhý sípavý dech za dveřmi.

Dědek už dávno ztratil soudnost a neuvědomoval si, že se nemůže doma zapírat, když je slyšet na celou chodbu přes dveře. Starý prasák dělal, že není doma. Jakuba ovládl nával vzteku, dostal chuť prokopnout jeho papírové dveře. Na poslední chvíli se však uklidnil. Dědek by určitě zavolal fyzly. Ne, že by do téhle čtvrti rádi jezdili, ale na zavolání přijet musí. A zato by ho domácí pak dočista zabil.

Zazvonil ještě jednou, ale nic. Zaposlouchal se. No vida, aspoň dědek vypnul to porno. Asi mu to došlo. Nebo ho ztlumil, aby slyšel zvonek.

Jakub se vrátil do postele, slastně zavřel oči a usnul.

Kapitán Horký típl ranní cigáro do popelníku na stole a pustil počítač. Bedna zabzučela, Wokna se začala dlouze načítat. Vytáhl z kapsy ten divný předmět a položil ho na stůl. V laborce na tom nenašli žádné jiné otisky než toho mrtvého cikána. Špatná zpráva. Co to sakra je? Pokud to nezjistí ještě dnes, bude to muset poslat na expertízu do Prahy, a on nesnášel Pražáky.

Počítač naběhl a kapitán spustil modem. Z krabičky se ozvalo pípání a pak zvuk vytáčeného připojení. Seznam se začal zdlouhavě načítat a uprostřed se zastavil. Obraz se začal vlnit. Kapitán si zarazil nové cigáro do koutku úst a bouchl ze strany do monitoru. Obraz zakmital a ustálil se. Zkusil obnovit Seznam, ale nic. Naťukal ten Google, co mu nedávno poradil jeho syn, a opět nic. Náhle se objevila hláška, že stránka je dočasně nedostupná nebo že jsou problémy se spojením.

Policie nemá ani na pořádný počítač a normální internet. To zase bude muset volat z krajského velitelství ajťáka, který než dorazí, tak případ už bude v archivu. Vzteky praštil pěstí do stolu. Dopité hrníčky kávy poskočily a převrhl se kelímek s tužkami. Cikánův válec se skutálel na druhou stranu a náhle se k němu přilepily kancelářské sponky.

Horký sebral válec a chvíli si hrál se sponkami, které přikládal k tupému konci a zase je odlepoval. Takže magnet, mohlo ho to napadnout dřív. Co to může být? Kódovací zařízení? Klíč na otevírání bezpečností schránky? Restartoval modem, vydržel jeho pípání a skřípění a zase spustil internet. Seznam kupodivu naběhl. Naťukal slovní spojení „magnetický klíč přívěšek” a dal hledat. Výsledků bylo ale tolik, že se v tom nešlo vyznat. Chvíli hledal rituální vraždy s prasečíma ušima a rypákem. Kromě nechutného porna se zvířaty vyběhlo nějaké video, na náhledu ležel nějaký maník s prasečíma ušima, velmi podobný tomu, co ho našli v tržnici. Klikl na video, ale vyběhla hláška, že obsah nelze přehrát, protože chybí aktualizace modulu flash player.

Kapitán se nasral, natvrdo vypnul počítač. Zastrčil pistoli do pouzdra a zhasl lampičku. Seběhl dolů do haly.

Karel, kterému nikdo neřekl jinak než Zoban kvůli jeho dlouhému nosu, zrovna vyslychal prostitutku a psal do protokolu na psacím stroji její výpověď.

Kapitán mu pokynul: „Tuhle roztodivnou květinu přenechej Tlustochovi, musíme jet.”

„Tlustoch šel pro jídlo a bude tu nejdřív za půl hodiny.”

Prostitutka vstala a protočila si prstem dlouhé vlasy u paruky. „Pane kapitáne, já nemůžu čekat půl hodky, já musím na plac, mám tam kunšafty. Já musím pracovat, víte?”

„Tobě trouba nikdy nevystydne, co? Tak běž, sbalíme tě jindy,” vyhodil ji kapitán ze stanice.

„Tsss!” zasyčela prostitutka, vysmekla se mu z ruky a odkráčela vrtkavým krokem na dlouhých podpatcích.

Zoban vysunul papír ze stroje. „Co ten spěch, Milane. Tahle šlápa nám nosí cenné drby s kým kde píchá. Jsou to samí grázlové a dealeři, je tam i jeden člen radnice a německý starosta.”

„Ty vole, na Němce se radši vyser,” zašeptal kapitán. A na radnici taky, to smrdí přeložením. Chceš mávat plácačkou na křižovatce v Klatovech, Zobane?”

„Ne.”

„Tak vem auto, vyrážíme!”

„A kam jdeme?”

„Do Chebu na trpaslíky.”

Jakub si přivstal, chytil za kliku do knihovny hned minutu po jejím otevření. Konečně se sem dostal. Nasál vůni knih. V ruce držel dlouhý seznam literatury a těšil se, že si kromě povinných knížek půjčí i nějaké zajímavé navíc. Rozsvítí si večer lampičku a místo chlastání v hospě si přečte napínavou detektivku.

Mladá paní knihovnice ještě ani nespustila počítač, teprve si upíjela ranní kávu. Jakub se posadil k databázovému počítači a systematicky hledal dle seznamu knihy. Když byl zhruba v půlce a žádná se nezobrazovala k vypůjčení, zachmuřil se a došel k hlavnímu pultu.

„Prosím vás, asi dělám chybu ve vyhledávání, všechny tyto knihy tam nejsou...”

Knihovnice od něj vzala seznam, prolétla očima a usmála se na něj jako na hlupáka. „Vy jste z prvního ročníku, že?”

„A jak to souvisí s knihami?”

Pobaveně mávla rukou. „To nic. Ale všechny ty knihy jsou dávno rozpůjčované.“

„Jak to, škola začala teprve tento týden? A z mých spolužáků tu ještě nikdo nebyl, jsou všichni v klubech a hospodách.“

„Knihovna ale funguje i o prázdninách.“

Jakub vyfoukl vzduch. Nahnul se přes pult a pohlédl jí na monitor. „To jsou ale knížky s modrým pruhem, ty se nesmí půjčovat!“

Knihovnice si namáčkla prstem brýle hlouběji na oči. Tohle bude asi dlouhý rozhovor, bylo jí prvaků líto. „Mohou se půjčovat, ale jen na víkend. Pokud je ale studenti po víkendu nevrátí, tak s tím nic nenaděláme, jen jim posíláme pokuty.“

„Dobře a můžu si zamluvit, že až ji za měsíc vrátí, tak budu první v pořadníku?“

„Můžete. Už tam jsou ale lidi před vámi. A oni ji ale stejně nevrátí ani za měsíc, ani za dva, ale až na konci semestru.“

„Jak to, půjčování je na měsíc!“

Knihovnice si povzdechla nad natvrdlým studentem. „Studenti to nevrací, protože pokuty jsou levnější než kupovat všechno nové, a některé knihy nejde vůbec již koupit. A vymáhat právně to můžeme až po třech výzvách, které jdou v rozmezí měsíce, takže reálně až po semestru.“

Chvíli bylo ticho, jen velké hodiny na stěně hlasitě tikaly.

„Jestli vám můžu poradit, kupte si to sám,“ usmála se laskavým chápavým hlasem.

Jakub pohlédl vyděšeně na svůj seznam dlouhý přes tři A4. Už teď neměl ani dost peněz na jídlo. „Dobře, děkuji,“ zahuhlal mimoděk.

Nedostával od rodičů málo, mohl si dovolit privát, ale vážně prachy začaly být problém. Sedl si k počítači, aby se podíval na internet na brigády, ale stránky byly blokováné z důvodu nebezpečného obsahu. Vzteky sevřel ruku v pěst. Práce je velmi nebezpečný obsah pro studenty!

Zalezl na tiché místo mezi regály a zkusil alespoň zavolat do té směnárny. Spadl ale do záznamníku. Slyšel, že někdo v jiné uličce také někam volá vietnamsky. Hotová centrála tahle knihovna. Zkusil to ještě několikrát, ale se stejným neúspěchem. Bohužel záznamník byl počítán jako hovor a náhle zjistil, že už nemá skoro kredit. Chvíli se procházel po knihovně, aby to rozdýchal. Díval se, kde co mají. Zaujalo ho něco o umění, prolistoval si Dějiny filmu.

Počkal půl hodinky. Pohlédl na displej. Posledních patnáct korun, to je tak na dvě minuty a nebo na minutu a pár esemesek. Co teď? Pocit, jako když notnou dobu jedete autem na rezervu a nevíte, kdy bude příští pumpa. Zavolal, a opět záznamník. Zbylo osm korun na

poslední hovor. Risknul to a zavolal naposled! Poslouchal, jak telefon zvoní, a náhle to někdo zvedl. „Směnárna, Solní.”

„Dobrý den, já volám ohledně inzerátu...”

„Jo, to už není aktuální, právě jsme někoho přijali,” přerušil ho cizí hlas. „Nechám si na vás číslo, kdyby něco,” řekl a zavěsil.

Mezi regály knih se náhle objevila nějaká Vietnamka. V obličeji byla bledá jako křída. Kráčela pomalu a jak šla, přidržovala se regálu, jako by měla za chvíli upadnout. „Je vám dobře, slečno? Mohu vám pomoci?” otázal se jí džentlmensky Jakub.

Zvedla oči, ale její pohled byl úplně mimo, hleděla kamsi daleko skrze Jakuba. Náhle jí ruce povolily a upustila na zem všechny knihy. Jakub se vrhl dolů, že jí je zvedne. Z Vietnamky se náhle vyvalilo jen jakési: „Ach” a sesunula se na zem. Jakub ji na poslední chvíli chytil, takže se nepraštila hlavou o zem. Prokluzovala mu však mezi rukama dolů, tak se jí snažil různě chytit. Měla krásně měkké tělo, nechtěně jí nějak sáhl na malé prso. Skoro se až polekal. Položil ji opatrně na koberec, nadzvedl nohy a podložil je knihami. Srdce mu tlouklo, když jí posunoval sukni dolů, aby nebyly vidět kalhotky. Voněla nějak exoticky, představoval si, že je to asi po jasmínu nebo bambusu. Něžně ji poplácal po tvářích.

Vietnamka se probrala a zaostřila na něj.

„Mluvíte česky, slečno?”

„Ano.”

„Je vám dobře?”

„Nevím.”

„Omdlela jste. Mám Vám zavolat doktora?”

Náhle ožila. „Ne, to ne!” Posadila se a opřela o regál.

„Já jsem Jakub.” Podal jí ruku. Přijala ji. Měla mrtvolně studenou dlaň.

„Li.”

Jakub posbíral rozházené knihy. Samá medicína. „Chceš vodu, Li?”

Přikývla.

Jakub vyšel z knihovny na chodbu k automatu, zalovil v kapse a za poslední drobné koupil chlazenou mattonku. Automat zachrčel, vyjela robotická spirála, ale láhev se zasekla. Jakub se rozhlédl po chodbě. Prázdná. Vzal za automat a zabouchal s ním jako člen Hooligans s fanouškem nepřátelského klubu. Láhev vypadla dolů do zásuvky.

Sáhl po klíče knihovny a všiml si cedule se zákazem vnášení jídla a pití. Strčil si láhev do kapsy na odvrácenou stranu těla a prošel nenápadně okolo recepcce. Zahnul mezi regály a náhle viděl její telefon na zemi. Asi ho upustila ještě dřív, než došla k němu. Sebral alcatel, nebyl zamčený. Nenápadně pohlédl za regál. Seděla opřená o knihy a tupě zírala před sebe. Po tvářích jí tekly slzy a kapaly do výstřihu. Měla krásné štíhlé nohy a ruce. Hezká holka. Asiatky to prý umí hodně dobře. Asi jí dal kopačky její kluk nebo umřela babička. Bude teď potřebovat utišit.

Jakuba náhle nenapadlo nic jiného, než si vypnout zvonění na svém telefonu, vyťukal na jejím alcatelu své číslo a prozvonil se. Vymazal v historii volání své číslo. Vešel za ní do chodby. Otevřel jí láhev. Několikrát se napila a přiložila studenou vodu na čelo. Oči měla opuchlé.

„To je asi tvůj mobil, Li. Ležel ve vedlejší uličce.”

Rychle sáhla po mobilu a schovala ho za záda. „Dík,” špitla.

„Můžu ti nějak pomoci?”

Zatřásla hlavou. Chytila se knih a pozvolna vstala. „Jsem v pohodě, dík.”

„Můžu tě vzít naproti na kafe? Nakopne tě to.”

„Díky, ale chci být sama.” Otočila se a zmizela v oddělení jazyků.

Jakub chvíli stál, nakonec pokrčil rameny. Pohlédl na svůj displej, kde svítilo neznámé číslo. Uložil si ho jako Li z knihovny. Náhle zapomněl na mizérii s knihami, jasmínová Li zaplnila jeho hlavu. Dneska už žádné předměty neměl, zamířil domů. Navečer si přes internet stáhne nějaké asijské péčko.

Zaparkovali služební auto na parkovišti před chebskou tržnicí Dragoun. Zoban se rozhlédl. Před nimi se tyčila velká brána do areálu v asijském stylu s nekončícími stánky plnými hadrů a sádrových trpaslíků. „Co je tohle za Ho Či Minovo město?”

Kapitán vylovil cigára. „To je největší tržnice v České republice. Seženeš tu úplně všechno. Pravidelně se tu dělají štáry na padělky za miliardy korun a Vietnamci druhý den zase otevřou, jakoby se nechumelilo. Jsou úplně nezničitelní jako ten jejich Vietcong.”

„Milane, proč se s tím sereme, tohle jsme měli dát klukům do Varů. Je to jejich jurisdikce. Ten uzenáč z vlaku stejně přijel od nich. Bude průser.”

Kapitán se pousmál. Jeho mladší sametoví kolegové si na všechno volali zásahovku a posily, jen aby nemuseli zpocení s kvěrem vyrážet dveře, ale kapitán měl rád, když si

všechno řešil sám. „Nebud' sentimentální. Potřebujeme vyřešit ten prasečí případ, za vraždu jsou prémie. Přece jim nenecháme slíznout smetanu. Jim pošleme jen složku toho předávkovaného feťáka, co od nich přijel. Ať se rochní fotkami blitek.“

„Ok šéfe,“ zasmál se chrchlavě Zoban.

Proplétali se mezi obchody. Na osmi hektarech zde stály stovky stánků a podomácku splácaných budov jako v nějakém mexickém slumu.

„Němčouři posraný,“ procedil Zoban našťvaně, jak slyšel všude okolo němčinu. Neměl Němce rád. Vlastně nesnášel každého, kdo nemluvil česky a nevypadal bíle.

Prošli pár desítek stánků, ukázali rychle fotku zabitého Vietnamce, ale prodejci jen s úsměvem vrtěli hlavou. „Neznam pane. Nefidel pane.“

Kapitán se protáhl mezi prdelemi dvou tlustých bab, které vybíraly podprsenky. Ohlédl se. Vietnamec vzal tu největší mega podprdu, co měl, a pohlédl jedné z nich na ohromná prsa.

„To bomba, pani.“

„Sprostáku!“ zvolala tlustoška a uraženě s kamarádkou odešla. Vietnamec nechápavě stál. Hloupý úsměv ho přešel, když se jeho oči setkaly s hlubokým a tvrdým pohledem Horkého. Jako když malé zvířátko kouká na velké. Otočil se a rychle jako myš zmizel mezi visícími džínami.

Kapitán bleskově zalétl do stánku mezi hadry. Ti malí chytráci měli na poldy čuch! Ocitl se v jiné uličce. Chlápek nikde, ale na banánové krabici seděla starší Vietnamka s kamennou tváří. Dělal, že je vzduch. Z té nic nedostane, jejich báby mají víc odvahy než jejich chlapi. Poslal Zobana doprava a sám se rozeběhl doleva. Náhle spatřil hned za rohem ještě houpající se kalhoty na ramínku. Tudy určitě běžel. Rozhrnul džíny a mezi krabicemi se krčil onen Vietnamec.

Křečovitě se usmál na kapitána. „Pane, to moc doblá džíny.“

Kapitán ho chytil pod krkem a narval hlouběji mezi visící hadry do jakési převlékací kabinky. Strachy omráčený Vietnamec se nezmohl na nic. Horký ho srazil na balík kalhot a zaklekl ho.

Zmáčkl mu svojí velkou rukou pusy a vrazil mu do ní pistoli!

Vietnamec ihned pochopil, že je zle. To nebude celní správa, která mu zabaví pár triček!

Něco zahuhlal a křečovitě sevřel Horkému ruku s pistolí. Kapitán natáhl kohoutek a zbraň cvakla. Vietnamec se strachy podělal a pustil se Horkého ruky. Začal něco hulat vietnamsky, mávat rukama a slintat do pusy. Kapitán vypadal hrozivě, náhle měl opravdu v očích tu náramnou chuť rozstřelit mu žlutou kebuli o asfalt. Na čele mu vyrašily krůpěje potu a polilo ho vedro. Zatracená práce tahle kriminalistika!

Přemohl se a druhou rukou vytáhl fotku zavražděného Vietnamce. Ne tu, kde měl prasečí uši, ale kde stál se svojí motorkou před chebskou tržnicí Dragoun a nějakou asijskou kočkou.

„Umíš být potichu?“

Vietnamec přitakal.

Horký mu vytáhl pistoli z pusy a otřel si ji o jeho tvář. „Teď mi řekneš, kdo to je na té fotce, jinak na tebe hodím ten balík dřín a prostřelím ti hlavu skrz něj. Přes ty dříny to nikdo neuslyší. Ten balík je i větší než ty, takže tě ani nenajdou. Rozumíš mi?“

„Ano, pane, rosumjet.“

„Tak kdo to je?“

Vietnamec zaostřil na fotku. „Chlapa já neznat, ale ta paní, to je Li Tuan Trang, dcera profosovatele.“

„Provozovatele tržnice?“

„Ano.“

Horký povolil stisk. Tak to byl průser. Provozovatel tržnice měl ochranu chebských politiků a ti zase byli jedna ruka s karlovarskými policajty. Kromě toho majitel areálu byl nějaký mocný podnikatel z Ústí, kterému taky platili Vietnamci pohádkové peníze. Tohle smrdělo hřbitovem.

„A kde je?“

„Nefím, pane.“

Horký mu znova zatlačil pistoli do pusy.

„Asi v Plni pane!“ mumlal. “V Plni!”

„Myslíš v Plzni?“

„Ano pane, v Plni. Nefím kde tam. Ona studentka.“

Kapitán mu vytáhl z náprsní kapsy peněženku. Sebral z ní řidičák a strčil si ho do kapsy. „Teď vím, kdo jsi, jestli komukoliv cekneš, ustřelím hlavu celé tvé rodině, jasné?“

Vietnamec zakýval hlavou.

Kapitán se protáhl mezi visícími hadry a vešel zpět do klidné uličky. Čas zmizet.

Neudělal ani pár kroků a nad malými hlavami Vietnamců náhle zahlédl dva vysoké ramenaté bělochy v černých hadrech. Ochranka! Otočil se co nejvíce nenápadně a vydal se svižným krokem na druhou stranu, ale pozdě. Ti dva ho zmerčili a rozběhli se za ním.

Jak uslyšel dusot jejich těžkých bot, nečekal na nic. Tryskem to vzal mezi stánky. Utíkal, přeskakoval bedny a probíhal úzkými uličkami!

Za jeho zády se rozezněl řev! „Stůj, hajzle!”

Nakrčil se hlavou dopředu a jako nosorožec se řítit tržnicí rozhazujíc lidi na strany. Náhle na něj vyběhl Vietnamec s nunčakami. Kapitán při pohledu na malého Bruce Lee raději neriskoval a prudce zahnul doleva.

Vyběhl na hlavní ulici a blížil se k východu. Srdce mu bušilo jako o závod a prokouřené plíce už říkaly: „Zastav!“ Bránu náhle zastoupili dva muži v černém. Vytáhli obušky připraveni na střet. „A do prdele!” projelo kapitánovi hlavou.

Rozrazil dveře nejbližší prodejny. Zapadl do šera mezi stánky. Nějaký trhovec na něj něco řval a postavil se mu do cesty. Kapitán mu nasadil takovou ránu pěstí, že malý Asiat přelítl vystavené magneťáky a spadl kamsi dozadu do svého padělaného šmėčka.

Kapitán vyběhl z haly mezi stánky. Zastavil se, aby se rozhlédl. Náhle ucítil studený tlak na krku. Tělem mu projela ostrá bolest, víc si nepamatoval.

Jakub byl tak natěšený, že se rozhodl jet rychle domů trolejbusem. Zapadl do špinavého vozu. Chtěl si cvaknout lístek uprostřed, ale stál tam mladý cikán s lístkem ve štípačce v pohotovostní poloze, na číhanou. Jejich oči se setkaly. Jakub na něj mrkl. Měl pro něj pochopení, obešel ho a cvakl si vzadu. Posadil se na semišovou sedačku z lesklé, tisícem zadků uhlazené špíny. Nasál pach potu smíšeného s oděrem dlouho nemytých lidí a jeho nálada ihned klesla. Bylo to k zbláznění. Musel jezdit ve smradu za drahé jednorázové jízdné, protože studijní oddělení vydávalo potvrzení o studiu nejdříve po imatrikulaci, která bude až příští týden. A bez studentského potvrzení nedostane levnou studentskou legitku. Debilové, jenom ho připravují o další peníze. Do vozu nastoupili zezadu dva podivní týpci s mastnými vlasy, jeden vysoký a druhý tlustý, oba s ledvinkami a v modrých bundách. „Revize jízdenek!” zakřičel ten malý a vysoký strčil Jakubovi pod nos nějaký odznak.

Znechuceně zvedl oči. Nikam nespěchal, dal cikánovi čas. Ve středu vozu ihned tiše cvakla štípačka. Teprve potom mu Jakub otráveně podal lístek.

„To je málo.”

Jakub opět zvedl oči. „Jak jako málo?”

„To je lístek za dvanáct korun, jízdné stojí ale dvacet čtyři.”

Jakub se postavil. „Přišel jsem k automatu na jízdenky, zmáčkl jsem lístek, zaplatil jsem lístek a mám lístek!”

„Jízdné bylo ale zdraženo, teď potřebujete dvě lístky,“ vykládal nezáživným hlasem klidně revizor. Uměl ten podraz už nazpaměť.

„Tak si máte pořídit automaty na lístek za 24 korun!“

„To by muselo jít z peněz poplatníků. Na každém automatu jasně stojí nápis, že jízdné stojí 24 Kč. Takže potřebujete dva lístky.“

„Nečtu vaše nálepky na automatech. Jděte se bodnout!“ křikl Jakub a prosmýkl se kolem vysokého chlapa. Tlustý revizor mu však zastoupil uličku. „Kampak, mladej, to se to jezdí načerno?“

„Mám lístek!“ zamával v afektu revizorovi Jakub jízdenkou před očima.

„Neplatný. Musíte zaplatit osm set korun pokutu nebo pět set korun teď přímo na místě.“

Otočil se, ale druhou stranu uličky mu zastoupil ten vysoký chlap. Pohlédl mu přes rameno na cikána, zda třeba nějak nepomůže, ale ten se odvrátil a začal něco hledat v nose. Co by taky měl dělat, bílým nejde věřit.

„Nic vám nezaplatím!“

„Musíte.“

Jakub si vzpomněl na trik z Prahy, tam měli revizoři prémie za každého chyteného, takže pokud nějaký neměl peníze ani doklady, většinou ho pustili, protože než by tam dojeli policajti, chytí další hromadu bojácnějších lidí, kteří zaplatí. „Nemám peníze ani doklady.“

„Pokud se nemůžete prokázat, musím zavolat policii.“

Jakub se posadil zpět na sedadlo. „Nemám. Dělejte, co musíte.“

„Dobře, ale až přijdou, dají vám ještě pokutu za nenošení dokladů.“ řekl klidně revizor. Uměl v tom chodit.

Jakub s nezájmem pohlédl z okna. Tohle v Praze dělali také, ale nakonec nikdy nikam nevolali.

Revizor vylovil z odrbané ledvinky předpotopní mobil a zavolal číslo městské policie. Měl mikrofon schválně více nahlas, takže bylo slyšet, jak mluví s operátorkou. Jakubovi šrotovala hlava. Měšťáci přijdou, to je jasný, jdou jim na ruku, nejspíš se podělí. V Plzni stejně nemají co jiného na práci, všechnen ostatní kriminální bordel řeší státní policie. Jakub to nevydržel a náhle vytáhl peněženku. „Už jsem ji našel,“ zaskřípal zuby.

Revizor se usmál. „To je dobrý, pán už doklady našel,“ odvětil operátorce a usmál se na Jakuba. „A hotovost máte?“

„Ne.“

„Tak to bude za osm set korun, mladý pane. Tady máte pokutový bloček, zaplatit musíte do měsíce na centrále dopravních podniků.“

Jakub se domů vlekl jako zpráskaný pes. Nespěchal, šoural se mezi obouchanými činžáky se špinavými okny. Občas okolo s uši rvoucím pískáním prohučela tramvaj. Takhle hloupě přijít o tolik peněz. Nikdy se tak neloudal domů jako teď, dokonce zvedl i pohled od země, na kterou jinak koukal stále, aby nešlápl do hovna.

Zastavil se u značky zákazu vjezdu, která měla v sobě několik děr, jako by někdo střílel minimálně devítkou, některé z nich vypadaly dost čerstvě. Tady v ulici asi bude veselo.

Náhle se otevřely dveře u domu. Na ulici vylétl ohromný pes a za ním malý tmavý majitel spíše plandající na vodítku. Chlápek asi přišel domů pozdě z práce nebo čokl moc pil, ale hned, jak se ocitl na ulici, nadzvedl pes tlapu u kola starého Forda. Jakub na poslední chvíli uskočil ke zdi! Pes ohromným proudem pomohl auto přes kapotu až na okno. Spokojeně zatřepal ocasem a odtáhl majitele za roh.

Jakub chvíli nevěřícně pozoroval, jak z limuzíny ztéká moč na zem. Nakonec se vzpamatoval a rychle přidal do kroku. Ještě přijde majitel auta a svede to na něj. Cikánovi stačí zapískat a do pár sekund jich bude celá ulice.

Minul bar Houškovku a už vytahoval klíče k domu, když spatřil v zaparkovaném autě dva chlapy v bílých tričkách. Jeden z nich platební kartou pečlivě rozprostřel lajnu, ucpal si prstem jednu nosní dírku a druhou polovinu lajny šňupl na jeden zátah. Jakub nečekal, až půjde druhý feták na věc, a rychle zmizel v domě.

Vyběhl do patra. Vpadl do bytu. Na privátu byly tři pokoje, v každém se bydlelo po dvou. S Jakubem bydlel Robert. Popadl ho a za ruku dotáhl k oknu. „Hele, koukej, dvě smažky si v autě dávají lajnu rovnou z palubní desky!“

Robert opatrně vykoukl přes záclonu dolů. „Ti už tu jsou od minulého týdne. Všiml jsem si, že to prodávají v autě. Pokaždé si k nim někdo nasedne a pak krouží kolem, aby je nechytili cajti, obchod dělají za jízdy. Nakonec ty fetky zase vysadí. Ale nevěděl jsem, že ty sračky sami fetují.“

„To je vostrý,“ hvízdal Jakub. Kriminální galerku znal jen v televizi, ale tady v Plzni bylo vše naživo. Vytáhl mezi záclonami ruku s mobilem a začal je fotit.

Robert mu strhl ruku zpátky do bytu. „Ty vole, nefoť je, nebo nás oddělají!“

„Neboj se, jsou to obyčejný fetky.“

„Ser na to.“ řekl ustaraně Robert. Měl strach. Byl ze Sušice a velká Plzeň ho někdy děsila. Nedávno se ho nějaký chlap pokoušel zatáhnout do křoví a znásilnit, ale ubránil se mu. S roztrženou bundou utekl a od té doby nechodí domů okolo hřbitova naproti Mikulášskému hřbitovu.

„Hele, mám číslo na jednu vietnamskou kočku!“ ukázal mu Jakub mobil.

To Roberta moc nenadchlo. Robert byl křehký bisexuál, takže po večerech chodil do gay klubu Míša a ženy měl spíše jen na příležitostný sex.

„Vietnamce nemám rád, jsou malí a mají malý péra.”

„Ale já mluvím o Vietnamce, Roberte. Jak mám sbalit pěknou a slušnou Vietnamku?”

„Nevím, Vietnamku jsem neměl.”

„A neznáš nějakého Vietnamce od vás z Míši?”

„Ne, tam nikdo z nich nechodí. A nejspíš by tam dostali na budku, je tam dost bílých nabušenců. Hádám, že Vietnamci mají vlastní kluby. Mimochodem, už je tu Standa, hledal tě.”

Jakub zaťukal do vedlejšího pokoje.

„Čau!” uvítal ho Standa svým rozvláčným gestem. Byl trochu asociál, klasický programátor, co po nocích buď programuje, hraje hry, stahuje filmy, nebo kouká na péčko. Jeho oblečení připomínalo hadry po jeho starším bráchovi a možná i tátovi. Hlavní devizou Standy v bytě bylo, že měl ohromný disk se všemi filmy a disponoval super barevnou laserovou tiskárnou, na které rád cokoliv v kradeném softu padělal. A protože ho peníze nikdy moc nezajímaly, dělal to z hecu jen pro sebe a kamarády.

„Čau Stando, hele chlape, ti debilci na studijním nám nechtějí dát potvrzení o studiu dřív než po imatrikulaci. Já si kvůli tomu nemůžu koupit studentské jízdné. Mám tu s sebou formulář na potvrzení, ty máš oskenované razítko školy, vid’? Můžeš mi ho tam natisknout?”

Standa pohlédl na formulář. „Jasně, kámo, akorát tam bude razítko Elektrotechnické fakulty.”

„To je mi fuk.”

Standa se zakřenil. „Udělal jsem ti ten kupón do legitky na vlak.”

Jakub se rozzářil. Pohlédl na zářijový kupón, který vypadal v igelitovém pouzdru na první pohled k nerozeznání od originálu. S údivem pohlédl na Standu.

„Paráda, co? Škoda, že jsou v Plzni tak pokrokoví a zavádějí tu jejich elektronickou Plzeňskou kartu. Papírové kupóny v umazané poloprůhledné legitimaci byly vyloženej ráj. Ty nikdo nezkoumal. Teď už na ně můžeme jezdit jen vlakem. Ale neboj, já hacknu i tu jejich kartu, časem.” Standa se hýkavě zasmál a ukázal nezdravé zuby. „Hlavně to neříkej Plaváčkovi, je to debil, někde by ji nechal a prasklo by to.”

„Neboj, s ním se nebavím. A opravdu to revizor sežere?”

„Hele, já na to jezdím už dva roky do Budějic. Pokaždé když jde kontrola, tak se na to podívá a řekne: „Dobrý.“ Standa se zasmál. „Když dobrý, tak dobrý.“ vyhrkl a oba kluci se rozchechtali na celé kolo.

„To jste trochu překročil své pravomoce, pane kapitáne,” ozval se vysoký hlas za svázaným mužem. Jakýsi štíhlý šlachovitý chlap v černé kombinéze přešel do světla lampy a pohlédl na kapitána. Chvilí si hrál s elektrickým paralizérem, kterým ho dostali. Mačkal spoušť a sledoval modré záblesky. Hezká hračka. Pokud bude ten fízl hrát hlupáka, asi mu tím trochu osmaží koule.

Horký hodil okem napravo a spatřil ležícího Zobana se zalepenou krvavou pusou. Oči měl vytřeštěné dokořán. Kapitán se hořce usmál. Zase cítil v puse tu známou chuť krve. Byl ale tvrdák ze staré školy a rozhodně ho to nerozházelo. Ach, jak mu to chybělo, v kanclu byla samá nuda. „Jsem rád, že se nemusím představovat,” zachrchlal. „A kdo jste vy?”

„Vedoucí ochrany tržnice.”

Kdo jiný. Kapitán napnul ruce, ale provaz, kterým ho svázali, nepovolil. „Vaši hoši také neznají, co je to omezování osobní svobody.”

Vedoucí ochrany se posadil ke stolu k hromadě věcí z jejich kapes a prolistoval si obsah Horkého peněženky. Platební karta, občanka, vstup do fitka u Maika, služební průkaz a řidičák nějakého Vietnamce. Velitel mlaskl, několikrát poklepal peněženkou o dlaň druhé ruky a nakonec stanul nad kapitánem.

„Co jste tu dělali?”

„Pusťte mě. Jsem kapitán kriminální policie.”

Velitel se usmál. „Jste kapitán kriminální policie Plzeň město, tady jste v Karlovarském kraji. Měl jste předat případ kolegům.”

„Vy se vyznáte v interních předpisech policie?” zeptal se jízlivě kapitán.

Vedoucí ochrany nereagoval, vrátil se ke stolu. „A co je tenhle vietnamský řidičák?”

„Nevím, našel jsem ho na zemi. Ti žluťáci ani neumí šít, dělají děravé kapsy.”

Velitel mávl na rozložitého Vietnamce v rohu a podal mu řidičák. Pořízek zmizel.

„Kapitáne, když se tohle dozví na vašem krajském velitelství, je vaše kariéra v trapu.”

„Mě stejně v Plzni žádná nečeká. Byl jste tam někdy? Přijďte. Mají tam hezké loutkové divadlo.”

Velitel zrudl a zbrunátněl. Další výsměšnou poznámku nerozdýchal a chytil bolestivě kapitána za tváře. „Ty šmíráckej fízle, proč jste s sebou měli fotku těch dvou Vietnamců?”

Horký neodpověděl.

Ze stínu se náhle vynořil ten velký Vietnamec a strčil před sebe na zem malého trhovce. Něco na něj zakřičel jejich řečí a mával mu před očima jeho řidičským průkazem. Trhovec zvedl vystrašeně hlavu. Ukázal na kapitána a něco dlouho drmolil plný emocí, až skoro řval. Nakonec si strčil dva prsty do pusy a s řevem něco ukazoval na Horkého.

„Stačí!” zařval velitel ostrahy. „Odveďte ho.”

Velký Vietnamec chytil malého za opasek, zvedl ho a prakticky vyhodil zpět na ulici.

„Tak to je vážné obvinění, pane kapitáne. Vyhrožovat někomu zabitím, to už je na ztrátu odznaku.”

Horký zachrchlal. Ten běloch uměl vietnamsky. Byl v prdeli, na lopatkách. Svázaný ve sklepe s bandou vietnamské mafie, které šlápl na kuří oko. Jestli v tom jsou drogy, tak už se domů nevrátí.

Velitel sebral ze stolu Horkého služební zbraň.

Natáhnul čezetu!

Devítka mlaskla!

Zoban sebou trhl. Velitel pokynul svým dvěma Vietnamcům. Chytili kapitána za ruce. Ten sebou začal házet, ale velitel mu zarval bouchačku do pusy. „Copak, tahle tvoje medicína ti nechutná?”

Horký něco zamumlal.

„Tak teď mě poslouchej, ty ubohej fízle. Teď mi vyklopíš, proč jste hledali ty dva na fotce.”

Horký napnul vzteky svaly. Vzepjal se jako kůň! Velitel si na něj však sedl a zatížil ho vlastní vahou. Židle poskočila, dřevo zasténalo. Horký začal chrchlat a funět. Hlava mu zrudla, žíla na krku naběhla jako zmije, co sežere myš. Něco říkal, ale přes bouchačku v jeho puse nebylo slyšet nic.

„Copak, nerozumím ti, hošíku!” dobíral si ho velitel.

„Vžd!” vydralo se mu z pusy.

Velitel mu pomalu vysunul pistoli z pusy. Poplácal ho s ní po tvářích. „Tak ještě jednou a pořádně, hochu!”

„Vražda!” vyhrkl kapitán a poprskal sebe a velitele krví. Sekuriťák si vzteky utřel obličej o rukáv a ustoupil. Velitel náhle zjhl. „Jaká vražda?”

„Ten kluk na fotce. Zavraždili ho včera večer. V Plzeňské tržnici. Uřezali mu ruce i nohy. Kdyby mu ufikli i hlavu, tak by se vešel i do té jejich krabice od banánů.” Horký oddychoval, nemohl popadnout dech.

Velitel ostrahy pohlédl na fotku a náhle ho dva policajti přestali zajímat. Vylovil z kapsy mobil a kamsi chvíli vietnamsky volal. Nakonec s vážnou tváří pohlédl na kapitána. Položil telefon a pomalu došel ke kapitánovi.

„Nabízím vám dohodu, pane Horký. Teď vás rozvážu, vy zapomenete na nás, my na vás. Vy už nikdy nevkročíte do tržnice, i kdybyste si tu chtěl jenom koupit bambusový klobouk. Budete dělat, že tu žádná tržnice vůbec není a my vás ušetříme a nebudeme podávat stížnost na to, co jste zde dělal.”

Horký zachrchlal a odplivl si. Býval tvrdohlavý, ale zase věděl, kdy je lepší ustoupit. Přikývl.

Veliteli se zvedly koutky úst. „A tu vraždu předáte kolegům do Karlovarského kraje. Jinak zalijeme vás i vaši rodinu do betonu, rozumíme si?”

Kapitán vzteky zavřel oči, ale nakonec kývl. Pot mu v pramíncích stékal po tváři. Syny by v betonu viděl opravdu nerad.

„Rozvažte je a vyprovodte za bránu,” rozkázal velitel svým vietnamským pořízkům. Hodil fotku a pistoli znechuceně zpět na stůl a odešel.

Beze slova vyjeli od tržnice a mířili domů. Asi půl hodiny nikdo z nich nepromluvil. Zoban řídil a ještě rychle dýchal. Jazykem si neustále přejížděl rozsekaný ret. Ještě před chvílí připomínala jeho pusa rozjetý hamburger, ale když si z ní slepil tu pásku a otřel si krev do kapesníku, tak nevypadal tak zle.

Projeli po okresní silnici údolím mezi Českým a Slavkovským lesem. Šedé mraky se hnaly přes pohoří z obou stran a syrová dopolední mlha se ještě válela nad bažinami směrem k zámku Kynžvart. Zoban to nakonec nevydržel a zahuhlal: „Tak tohle se nepovedlo.”

Notnou chvíli bylo ticho, kapitán zase hledal zapalovač. Šíleně ho třeštila hlava. Nakonec ho nahmatal v zadní straně kalhot. Vzepjal se, aby ho mohl vylovit. „Co se zlobíš, Zobane, všechno je ok. Akce byla super, já se bavil.”

Zoban projel pomalu zatáčku, ještě se necítil úplně ok. „Nechat se chytit a zmlátit je podle tebe super akce? Mám pusku na maděru, je to na šití.”

„Prosím tě, zabili nás? Ne. Máš zlomený nos? Nemáš. Jen rozseknutý ret a pár modřin, ani pořádnou nakládačku nám nedali. Vezmi si do pondělí volno. Zítra budeš mít pusku, jako bys spolkl žárovku, ale za týden už nebudeš nic vědět. Víš vůbec, co to je pořádná nakládačka? Jsme v pohodě,” zachrchlal kapitán a zhluboka se nadechnul, aby se nepozvracel v další zatáčce.

„Ještě, že jsme od policie,“ ulevil si opět Zoban. „Jinak by nás určitě oddělali.“

Kapitán pohlédl na Zobana jako na malé dítě. Chlap vyšší než on s nosem jako orlí zobák, ale odvahy moc nepobral. „Ne, to není tím, policajty mlátí v gangu obzvláště rádi a nás měli jako dezert na talíři. Ať už by nám zpřeráželi kolik kostí by chtěli, stejně věděli, že to nebudu hlásit, byl bych sám proti sobě. Nezmlátí nás prostě jen proto, že se jim nechtělo.“ Kapitán otevřel okno a vystrčil ven z auta krvavou ruku s cigaretou. Studený vzduch mu dělal dobře. „Když já se narodil, tak nakládačku mohl dostat kdokoliv, prostě jen tak, na zahájení rozhovoru. Dnes už ani nikdo pomalu neví, jak dát bližnímu svému kvalitně do držky tak, aby prosadil svoji vůli, a přitom ho nezmrzačil. Všichni změkli. Místo aby věci řešili teď a tady, tak volají k nám na služebnu, píšou stížnosti a udání na úřady a chodí k soudu. Táhne se to jako smrad. Místo chytání grázlů a střelení maniaků pak řešíme přitroublé sousedské spory a obálky s pruhy. Pokud teď vážně vstoupíme do té divné Evropské unie, tak už budeme jen posílat žalobné lístečky do Štrasburku a nenávidět všechny okolo.“

Zoban mlčel, nechal kapitána, ať se vykecá. Brněla ho hlava. Zahnul na benzínku. Potřeboval se vymočit. Pohlédl do zrcátka a seškrábal si nehtem zaschlou krev z tváře. Zašli dovnitř Aralky a rychle vlezli na záchod, než si jich obsluha všimla.

Podívali se zespoda do kabinek, zda tam někdo nesedí, ale žádné nohy nespatriili. Smyli ze sebe krev a špínu podlahy tržnice. Vyklepali prach ze saka. Kapitán se spokojeně prohlédl v zrcadle. „Jako zamlada.“

Zoban se opřel o umyvadlo a pohlédl na fotku vietnamského páru na motorce. „Možná tu buchtu zbouchl a její fotr zareagoval impulzivně.“

„Proto by mu nemusel ale připíchnout prasečí uši. Stačilo by ho hodit prasatům a zmizel by beze stopy. To byl vzkaz. Nejspíše chtěli jejímu fotrovi říci, nepleť se do našeho byznysu. A aby nemuseli hned zabíjet jeho dceru a zahajovat válku, tak si vybrali jejího kluka. Byl to pěšák z plzeňské tržnice. Jediné co vlastnil, byly sandále a ta motorka.“

„Stejně mi to nesedí, šéfe. Pokud by to byla věc vietnamských klanů, mohli ho poslat do Chebu inkognito v krabici od banánů otrískanou dodávkou, pouze pro oči příjemce. Proč riskovat vyšetřování?“

„To je právě ta otázka, na kterou se odpověď už nedovíme.“

„Proč nedozvíme? Ty to chceš dát k ledu? Jako toho feťáka?“

„Pošlu to do Karlových Varů. Přesně to mám podle předpisů udělat a to jsem taky slíbil dnes tomu grázlovi, aby nás nezabetonoval do základů nové haly na trpaslíky.“

„Ale ve Varech to určitě zametou pod koberec, jsou do té tržnice namočení.“

Kapitán se otočil na Zobana. „A co jako chceš dělat, máš snad důkaz? Ta tržnice je krytá politiky. Naše stopa vede tam, odevzdáme to kolegům do Varů. Přesně to bude stát v mém

reportu do Prahy. Vše čisté. Vietnamce stejně neoživíme a holka si najde jiného borce s motorkou. Nebo se snad chceš sám postavit celé mafii? Když si stěžuješ i na dvě tři malé rány do ksichtu? Víš, co by udělali s tvou malou dcerou? Viděl jsi toho prasečího nebožáka?”

Zoban uhnul pohledem. Neviděl ho, neměl na to žaludek. Dostal strach. Opláchl si pusou a zašmátral pro ubrousky. Samozřejmě byl zásobník na ně prázdný. Utřel si obličej alespoň do rukávu. Nepomohlo to, pusa stále krvácela. Zaklel. Balil teď jednu přímá buchtičku, která to má ráda pusou, což jí teď aspoň tři týdny neudělá, až mu s huby budou koukat uštípnuté drátky od šití. A hlavně měl kariéru rozjetou, nemohl si ji pomravit nějakým zatloukáním případu.

Kapitán ho úkosem pozoroval. Znal ho jako své boty. Rychle k němu přistoupil a přitáhl si jeho hlavu k sobě. Zašeptal mu do ucha: „A ne že něco cekneš starýmu, Zobane. Nikdo se nesmí dozvědět, co se v tržnici odehrálo. S těmi bambusovými žluťáky není sranda. Američané s nimi prohráli válku a to je kropili napalmem! Je ti to jasné?”

Zoban smutně přikývl.

Horký náhle vytáhl z pouzdra pistoli.

Zoban ztuhl. „Co to děláš?”

Ale kapitán si ho už nevšímal, vyhodil vedle umyvadla náboj z komory a zatlačil ho zpět do zásobníku. Vyroloval ze záchodu asi tři metry papíru, zmuchlal do kuličky a trochu navlhčil. Začal zbraň čistit. Zaznamenal Zobanův nechápavý pohled. „Nesnáším, když mi někdo sahá na bouchačku, o to hůř nějaký poskok asijské rýže.”

Náhle se otevřely dveře a v nich stála uklízečka s mopem a kýblem vařící vody. Zděšeně pohlédla na dva muže, z nichž jeden držel velkou pistoli a druhý vypadal v obličej, jako by ho celou noc mučilo gestapo. Upustila vše na zem a s výkřikem zmizela.

„Běž za ní, Zobane!” sykl kapitán, „nebo na nás zavolá naše vlastní lidi a natuty skončíme v betonu.”

KAPITOLA 3

„To je úžasné!” rozplýval se mladý doktorand ke konci hodiny nad Jakobovou seminární prací.

Celá třída na doktoranda zachmuřeně hleděla jako na nějakého tajtrlíka. Včetně Jakuba. Zatímco všichni v tu chvíli z duše Jakuba nenáviděli za to, že svojí brilantní prací zvedl laťku a zostudil tím všechny, tak Jakub nesnášel doktoranda za jeho výstup. Proč mu prostě v klidu neřekne, že to je brilantní a nevěnuje se dál látce? Je to vážně debil, pomyslel si Jakub, proč se nad tím tak rozplývá? Nepsal tu super práci pro uslintanou pochvalu, dělal to pro dobrý pocit z výborně odvedené práce. Také ho nebavilo ve výuce čumět jako pecka a z hodiny si odnášet jenom otlačenou zadnici, chtěl se aktivně podílet na probíraném tématu.

Jenže doktorand se nechal unést, konečně zjistil, že dosavadní laxní přístup celé třídy není plošným úkazem, ale že zde přeci jen sedí někdo, kdo opravdu chce studovat. „Super práce, Jakube, chválím.” téměř vykřikl a celé věci nasadil korunu přihlouplým úsměvem.

Několik studentů dalo obličej do dlaní. Ten doktorand byl vážně trapák.

„To je šprt!” zaslechl Jakub tichý hlas za sebou.

Neotočil se. Ze začátku ho dost bolelo, že je za šprta. Pod slovem šprt si Jakub představoval vždy týpka, který se ve škole hlásil, až se mu odkrvovala ruka. Přitom Jakub si vůbec moc z ničeho hlavu nedělal, stačilo mu vždy rychlé zopakování látky a pozornost na přednáškách. Jenže nebylo to tak jednoduché, ve třídě seděla spousta vohnoutů typu „dítě štěstěny“, „líný pohodář“, „hospodský povaleč“ nebo „student zbloudilá střela“, kteří buď byli na fakultě náhodou, jinam se nedostali, nebo se jim nechtělo do práce. Raději strávili celý den přípravou taháků a blbnutím okolo, než aby se látku naučili. Došlo to tak daleko, že připravovali v učebnách sabotáže na roletách a žaluziích, aby nešly u testu spustit, a získali tak výhodu Slunce – smažilo pak učitelům přímo do očí a ti od katedry pranic neviděli, co se děje o testu mezi lavicemi, nebo úplně odešli na chvíli pryč, protože

to vedro nedávali. Těchto happeningů se Jakub nechtěl účastnit, tiše je ignoroval. Ale i za to u nich sklízel negativní body. Ani už mu nenabízeli jít s nimi na pivo. Byl za to rád.

Doktorand odešel z učebny. Hned jak za ním zapadly dveře, studovna se rozhučela.

„To je vůl!” prohodil kdosi vzadu. A začaly padat další hlášky: „Teď abych seděl celý víkend v knihovně, když musím jet domů” nebo „ten se dneska namazal indulonou a zalezl mu tam úplně celý.”

Jakub se raději neotáčel. Tohle ho dost zabořilo. Dělal ale, že je v klidu. Zavřel sešit a sbíral papíry s poznámkami. Nakonec zůstal v učebně sám s Jardou.

„Ty, Kubo.” začal trochu nervózně Jarda.

„Co je?” odsekl mu Jakub.

„Nechceš si vydělat peníze?”

Jakub ještě rozladěně strkal učebnice do batohu. „Poslouchám.”

„No... nenapsal bys mi do příště tu seminárku? Téma bych nechal na tobě, to je fuk. Ani by nemusela být moc dobrá, to by mě prokoukli – žádné sraní s tím, stačí průměr.”

Jakub na něj tupě pohlédl. „To nemůžu, to by byl podvod.”

Jarda náhle nevěděl, co říci, tenhle argument ho úplně rozsekal. Ten Kuba byl vážně naivní poctivec jako ze skautské příručky. „Zaplatím ti tři stovky za normostranu.”

Jakubovi se protočily panenky. Rychle počítal. Normostrana je o dost menší než A4, takže třístránkový referát může být klidně pět normostran. Pořádný balík! „Co když to praskne?”

„Neboj, proč by to mělo prasknout? Já nic nepovím a slibuji, že se ten referát naučím, kdyby se na to ptali.”

„Nevím,” řekl tiše Jakub. Vůbec se mu do toho nechtělo, ale peníze mu již nahlodávaly mozek. „Asi nechci dělat podvod.”

„Kubo, každý má přece právo si nechat vypracovat cokoli od kohokoliv. Prostě napíšeš odborný článek na zakázku. Podvodem je jen vydávat cizí text za svůj, ale to už je potom moje riziko. Ty vůbec neriskuješ. Podvádět budu já.” usmál se.

Jakub si hodil batoh na záda a pohlédl do chodby. „Tak jo,” odpověděl téměř neslyšně.

Jarda téměř vyskočil ke stropu.

„Ale prachy chci dopředu.”

„Jasně, Kubo, expres hned zítra.”

Teplé babí léto opanovalo celé město. Nízké slunce se opíralo do domů a rozehřívalo fasádu. Robert s Kubou seděli v otevřeném špaletovém okně a upíjeli pivo. Spokojeně nasávali poslední paprsky podzimu jako dva kocouři. Dole k chodníku přijelo ohromné auto, americký dodge, takový ten napůl nákladňák, co má kliku od dveří ve výšce vašeho nosu. Vystoupil, nebo spíše sestoupil chlap s ulízanými černými vlasy a s hodinkami na ruce o průměru hrníčku na kávu.

„Viděl jsi ten orloj, co měl na ruce?“

„Hlavně čumím na ten ohromný truck. Ten chlap musí mít vážně malé péro,“ prohodil Jakub trochu našťavaně, ten test, na který se připravoval, nevyšel moc dobře.

Robert do něj šťouchl. „Drž hubu nebo nás ještě zespoda uslyší. To je bratr domácího. Víš, co je domácí zač, ne?“

Jakub mlčky přikývl. Jejich domácí, alias starej, byl bývalý boxer, nízký, ale rozložitý a vždy velmi, velmi mrzutý. Ještě ke všemu byl starý skinhead, i když byl v důchodu, často ho vídali, jak někam míří v bombru a kanadách.

Robert si jednou přitáhl v prváku kámoše na byt, opili se a dělali bordel. Domáci bydlí hned pod nimi a nemohl spát, takže to přišel nahoru rozehnat. Robert se mu postavil a domácí mu dal takovou do břicha, že se Robert svíjel na zemi snad půl hodiny a párty byla u konce. Robert mu od té doby házel peníze jen do schránky v obálce, aby za ním nemusel chodit. A když v sobotu dopoledne přicházel domácí uklízet, protože byl paranoidní, a tím si i byt kontroloval, tak se Robert radši šel projít ven, aby ho nepotkal. Mraky zakryly slunce a hned byla trochu zima. Vítr se zvedl a rozehnal žluté listí u nedalekého parku. Podzim.

Jakub dopil pivo. „Nechceš do Menzy na oběd, Roberte? Mám hlad jako družstevní býk.“

„Já taky, ale běž sám, musím za chvíli na cvíko, čárkují nám tam posranou účast.“

„Ok.“

Menza hučela jako úl. Studenti se valili úzkými dveřmi do budovy a hnali se k dlouhé frontě, která se jako had vlnila mezi sloupy za roh až na schody. Frontou se kromě toho tlačili ti šťastnější, co již jedli, zase zpět ven.

Jakub stál mrzutě na schodech. Pauza čtyřicet minut mezi předměty byla šibeniční termín pro oběd. A jinde jíst nešlo, protože tady dostal oběd za dotovaných dvacet pět kaček a na dražší neměl peníze. Vlastně poslední dobou neměl peníze na nic. Zpracovával jednu kočku z prváku z ekonomky a ta ho vycházela pěkně draho. Stačilo jít jednou večer do baru na pár drinků a jeho vyvážený budget zažil zemětřesení. Aspoň že univerzitu celkem zvládal. Přestal chodit se spolužáky na pivo a trochu vypadl z kolektivu. Bylo mu to u prdele.

„Co si dáš, Martine?“ obrátil se na svého kolegu z filozofické fakulty. Jeden z mála normálních lidí, který neměl v hlavě jen pivo a cigarety. Bohužel byl druhý extrém – intelektuál a někdy mluvil dost nesrozumitelně. Také si nemyl svoje dlouhé vlasy.

„Nevím,“ řekl.

Jakub také pokrčil rameny. „Hlavně ne ty těstoviny, měl bych toho máku zase plné zuby. A ten guláš byl minule mastný jako prdel, musel jsem kvůli němu odejít ze zemáku dřív a málem jsem na ten hajzl nedoběhl.“

Martin pohlédl na jídelní lístek. „Menza není Maurerův výběr,“ povzdechl si. Když odečetl ty dvě jídla, zbývalo jenom uzené s kaší. Nebyl to zase tak hrozný den. Pohlédl na Jakuba. „Nebud' našťvaný, tenhle test byl těžký, já ho minule taky prolítl.“

„Ale ty jsi vůbec nevěděl, že se píše. Ty, takový premiant, jak to vůbec děláš, že máš jinak všechno za jedna?“

Martin pokrčil rameny. „Normálně si to přečtu.“

„No to je fakt návod.“

„Neboj, opravný stejně dáš.“

„No já vím, ale je to vopruz. Nemohl bych se za tebou stavít na konzultaci?“

„Proč ne, ale až příští týden, píšu teď jednu důležitou recenzi. Mám teď málo času. A taky peněz. Už jsem si domluvil brigádu v Tescu a teď abych se zase zavřel znovu do knihovny.“

Chvíli se šourali ve frontě. Jakub se otočil. „Hele, já potřebuji prachy jako sůl, takže tu brigošku můžu vzít za tebe. Tu práci, co jsem měl v Delvitě, mi zrušili, protože Delvita krachuje a odchází z českého trhu.“

„Já myslel, že děláš u Meka a v té směnárně.“

„Už dávno ne, z hranolků se mně zvedá kýbl a ve směnárně někoho mají. Tak můžu vzít tu brigošku za tebe?“

Martin pokrčil rameny. „Tak jo, aspoň si tam nezkazím jméno. Když za mě dva až tři dny zaskočíš, bude to supr, já zatím dopíši tu práci.“

„Dík.“

„Neraduj se předčasně, je to totální voser. Práce ve skladu, vykládka kamionu plus rozbalování zboží. Zvláště ty si dej pozor, zraníš si tam ruku a neuděláš na tělocviku zápich.“

Jakub se zarazil. Tohle ho nenapadlo. Jenže v kapse měl poslední pětikilo a za týden už bude potřebovat zaplatit nájem. Ze začátku fronty uslyšel slovenštinu. Zachmuřil se.

„Nesnáším Slováky, dostávají koleje, protože bydlí vole někde v prdeli daleko a já musím bydlet draze na privátu, protože bydlím jen sto kilometrů od Plzně.“

Martin přikývl. „A nenaučí se česky, melou ty svoje žvásty i při referátu v aule, a profesorům je to jedno. Ten Kazach, co studuje s námi, je z toho úplně na prášky, aby místo jednoho jazyka studoval dva.“

Kuchařka, stejně vysoká jako široká, se prodrala davem a krátkou tučnou rukou škrtila jedno z jídel tak, že tužkou prodřela papír.

„Do háje,“ hlesl Jakub. „Ti posraní Slováci sežrali to uzžený.“

Pracovník bezpečnosti agentury Group5securitas Plzeň si otevřel okénko, aby na své zpoceně čelo nechal trochu proudit vzduch. Sám byl tlustý dost, a to se ještě musel opásat neprůstřednou vestou, pak taktickou vestou a sedět v černém mundúru v rozpáleném autě. Pohlédl na svého kolegu za volantem. „Co pa, Rosťo, už máš novou káru?“

„Nemám vole, kde bych na to vzal, když máme za šéfa takovýho kokota. Člověk se celý život dře, a hovno z toho. Na pořádný džob nenarazíš, dneska jak nemáš známý, tak seš v prdeli.“

„Mi ani nemluv. Patnáct let jezdím s prachama a jenom čekám, vole, až to někde koupím. Denně riskuju a dostanu za to jenom nadrobíno. Ještě že nás dneska poslali spolu, ten novejš, co mně ho dali, to je takovej vocas, to se nedá vystát.“

„To je taky taková píča ten náš starejš, proč nám dává takový cucáky? Tihle kluci ani nebyli na vojně, až se něco semele, tak tam bude akorát tak sedět jako nahoněnej pták.“

„To je tutovka.“

„Voni ho nejdřív dali Jirkovi, ale znáš ho. Ten jim nadával do píč.“

„No ty vole, to si umím představit. Dyť jemu dávaj nejtěžší fušky.“

„No a pak to nějak uhádal se starým a šoupli ho mně. To je taky takovej zmrđ ten Jirka, kdyby držel hubu, tak jsme ho hodili nějaký hadici a byl by klid.“

„Ty vole. Ještě že jdu napřesrok do céčka.“

„Už stříháš metr, jo?“

„Si piš. Už mám ten důchod za pár.“

„A co tvoje stará?“

„Ale, to stojí za pytel. Rozvádí se se mnou a najala nějakého advokáta, aby mě oškubal jako čínskou husu.“

„Hm, to mě mrzí. A už jsi prodal tu Feldu?“

„Ty vole, teď se na to byl podívat nějaký typ, objížděl to nosem, a nakonec řekl, že je to málo vymazlený. Že chtěl nějaký tuňák, aby si to mohl navonět. Balík jeden, neví, co by chtěl, akorát má rypák nahoru. Asi dám tu kárku mladýmu, ať v tom povoží ty svoje roštěnky. Ale švára teď koupil Superba v plný palbě a to je nářez. Ta mašina má páru jako svině – jedna hrábě, dvě hrábě, zahrabe i na trojku a udělat s ní dvě kila není problém.“

„A kolik má nalítáno?“

„Nic vole, to je funglovka. Dal za to skoro mega.“

„Ty krávo!“

„To víš, vole, mladý mají teď možnosti, to není jako dělat gumu za komančů. Nebo jako vozit prachy.“

„Ty vole, kdybychom tak aspoň uměli nějaký jazyk. Venca teď bude trénovat vepře v Jincích a říkal, že to docela sype.“

„Bodejď by ne. Hele, mimochodem, ztratil jsem čip, neviděl jsi ho?“

„Nestarám se o tvý čipy.“

„No jo, jen se ptám. Kudy teď, vole? Rovně, nebo nahoru po Americkéj?“

„Jeď po Americkéj, aspoň se podíváme na baby, po okruhu bychom viděli zase velký billboardový hovno.“

Jediný poslední stůl, kam by se vešli ve dvou, byl za sloupem v šeru výklenku. Posadili se, Jakub si o kalhoty otřel mokré ruce od tácu. Kuchařka je vždy jen tak objela hadrem a navršila do stohu na sebe, takže nikdy nevyschly. Studenti tak museli brát do rukou slizké tácy, jako když rukou vyjímáte kupované ryby z oslzlého igelitu. Jakub to chtěl komentovat nějakou hláškou, ale nechal toho. Martin byl takový slušný intelektuál, vulgárně se vyjadřoval jen zřídka, většinou byl ve svém vlastním světě. Občas ale měl dobré hlášky na různé filmy, což bylo také jejich časté téma hovorů.

Chvilí mlčky hltali těstoviny s mákem hliníkovými příbory, Martin u toho dost mlaskal a padal mu mák do vousů. Trochu znechuceně se na Martina potočily dvě fakt pěkné holky od vedlejšího stolu a uchichtly se. Jakub dělal, že je nevidí a že tam vůbec není.

„Tak co, Martine, co je u tebe nového? Jakou recenzi si měl namysli?“ nevydržel Jakub ticho.

Martin ožil. „Budu nyní psát recenzi pro Literární noviny, chápeš to? Umožní mi otisknout recenzi!“ oči mu zářily.

„Bezva a co je to za knížku?“

„To není knížka, ale existenciální povídka s nejasným postulátem, což jí právě dělá mimořádně zajímavou na interpretaci.“

„Aha. A jaký máš progres?“

„Musím ještě sumarizovat osnovu, je třeba, aby tam dost jasně vyzněla ta existenciální linka celého epického díla. Je třeba tam tematizovat vztah autorova parciálního já, které je součástí syžetu, a druhého já z pozice narativního vypravěče tak, aby čtenář nemohl hned ze začátku recenze anticipovat rozuzlení, které je mimochodem velmi nejednoznačné,“ usmál se Martin a spolkl dalších pár soust. „Čtenář je nucen pozvolna implementovat svoji dedukci, nejprve na úrovni představ, a rozvíjet tak do hloubky vlastní fantazii, teprve poté dochází k odhalení některých faktů, které zase staví ony představy do jiného světa. To je na tom právě to nejvíc uchvacující, ta analogie schizofrenní interpretace a éterického rozuzlení.“ Martin se zakřenil nad dobrým vtipem.

„To je zajímavý.“ řekl Jakub, aniž to zcela chápal, a úkosem pohlédl přes Martina na holky. Musely si ubrouskem zacpávat pusy, aby nevyprskly smíchy. Jakub trochu znervózněl. „A do kdy to musíš mít hotové?“

Martin se napil erárního termoskového čaje a utřel si pusy do rukávu. Rozvalil se pohodlně na židli. „Do pondělí. Už mám dvě třetiny a chybí mi rozpracovat ten nejzajímavější závěr recenze, který nesmí apriori odhalit žádné premisy, a nechat vše v tajemství, které tě donutí si povídku přečíst. To je celá věda psaní dobrých recenzí.“

„Ty jo.“ uznale pokýval Jakub hlavou. „A už máš hotovu tu recenzi na Matrix 2? Ten film je prostě boží.“

Martin přikývl a začal si vyškrabávat nehtem mák mezi zuby. Zatvářil se hrozně vážně. „Trilogie Matrix, kámo, vstoupí do historie kultovních filmů. Ten biják má hromadu skrytých významů, je to víceúrovňový syžet – máš tam odkazy na Bibli, na židovsko-křesťanskou představu o mesiášství, je to originální příběh plný význačných symbolů. A hlavně tam je jasná souvislost s mým oblíbeným románem Neuromancer.“

Holky vyprskly smíchy. Martin se pootočil na stranu. Nechápal, co se děje. Pohlédl na Jakuba. „Co je? To se tlemí nám?“

Jakub mávl rukou. „To jsou nějaký kravky, nech to být. Hele, četl jsem, že Neuromancer je považován za Bibli kyberpunku.“

Stůl náhle překryl velký stín chlapa. Ruce měl široké jako Jakub nohy, nabobtnaný steroidy a hormony nějakého vydýchaného fitness klubu. „Co si to říkal o mý holce, frajere?”

Kluci zvedli hlavy a koukali na rozložitého chlapa. Martin jen otevřel pusku a Jakub také hloupě zíral.

„Mluvím s tebou, ty blbečku, co jsi to povídal?”

Jakub si olíznul rty. Chlápek byl blízko, kdyby po Jakubovi hmátl, nemá kam utéct. Maximálně se sveze pod stůl a zkusí utéci uličkou okolo sloupu. To bude ale hodně zbabělé. A Martin tam zůstane sám. Když mu zláme ruce, žádnou recenzi nenapíše.

„My se bavíme o Neuromancerovi.”

„O kom?” zařval chlap a nahnul se nad Jakuba jako kápo grupo ve vězeňské kantýně. Menza ztichla.

Jakubovi se rozbušilo srdce. „O Neuromancerovi. Co se děje?” řekl a pokusil se o nevinný úsměv. Znal ten pocit sekundy před útokem. Začal hluboce dýchat a v ruce pevně sevřel nůž i vidličku. Jak se ho ten chlap dotkne, bodne mu to do ruky!

Chlápek si všiml strachu v Jakubových očích, ale i pevného držení těla a příboru v rukách. Ten hošík asi bude vzdorovat. „Hele, ty blbej nekromancere, ještě jednou něco řekneš na účet mých dam, tak ti rozmlátím ciferník, jasný?”

Jakub nic neřekl. Tuhle hru s ním nechtěl hrát. Nenáviděl ji už ze školy.

„Jasný?”

Jakub se náhle zasnul. Mít tak bouchačku a pročistit mu s ní játra!

„Co je tam, pánové?” zařvala tlustá kuchařka. Protáhla se z kasy a dala si ruce v bok.

Jakub nevinně pokrčil rameny.

Chlápek na ni pohlédl. Široká jako vysoká, s prsy po bocích a nepříjemným brunátným obličejem. Usoudil, že je ještě víc od rány nežli on, a jal se k odchodu. „Počkej, až tě potkám, hajzle,” řekl tiše Jakubovi a vrátil se ke svým holkám.

Martin vylovil ze zubů poslední zbytky máku. Vůbec si neuvědomoval, že mohli dostat pěknou nakládačku. Nebo, že ještě dostanou. Navázal na předchozí téma, jakoby se nechumelilo: „Takže, máš tam děj v nejasné blízké budoucnosti. Máš tam roboty, androidy, kyborgy, lidi s bioimplantáty, dále jsou tam...”

„Pojď, jdeme domů,” přerušil ho Jakub. „Už nemám hlad. Ten mák je hnus.”

„To je,” dal mu za pravdu Martin a nevinně zopakoval: „Škoda, že ti Slováci sežrali to uzený.”

Jakub ztuhl. Za sebou slyšel dámský hlas ve slovenštině. Snad to není zase ta holka! Po zádech mu přešel studený prstík a srdce se mu zase rozbušilo. Ten Martin byl úplně mimo! Rychle vstal od stolu, mířil k odkladišti táčů a vůbec se neotáčel. Dělal, že tam není. Reálně začal uvažovat o tom, že taky začne chodit do posilovny.

Jakub jel busem do Tesca na noční směnu. Byl to takový ten bus, co sváží lidi nahoru ke hřbitovům k velkému Tescu, protože jinak by tam MHD nikdy nepřijeli. Jezdit pro obchodní dům bylo vrakoviště šoférů. Byla to konečná, ze které již nebylo cesty zpátky mezi elitní linkové řidiče, dokonce ani zpátky do MHD se člověk nedostal. Prostě mizérie. Hospic řidičů. Kdo si tuhle práci vybral, musel být buď starý, tupý a nebo úplně na dně.

Řidič Láďa byl asi všechno. Kromě toho měl outfit Plzeňáka ze staré školy. Účes na Jágra, modré džínové kalhoty, americká vojenská bunda a na nohách ošmajdané prestižky. Kabinu měl vyzdobenou vlaječkami jako správný zamindrákovaný řidič bez amerického trucku a vpředu za sklem velkou cedulí v podobě SPZ s nápisem LÁĎA.

Jakub se prodral dopředu, aby se na něj díval. Alespoň nemusel myslet na TESCO. Nejdrsnější byla ta jeho bodrá plzeňská mluva, kterou častoval řidiče, kteří ho omezovali v jeho krasojízdě. „Čuráku, ty jsi snad z Prahy? To snad musí být ženská, copá to děláš, ty kundičko!“

Láďa byl věčně mrzutý a vystresovaný. Autobus byl starý střep páchnoucí naftou a olejem, plat měl na hovno a řídil trapný Tescobus, kterým zdarma jezdily socky po městě. Z téhle linky volali tak často policajty, že už jim tam přestali jezdit nadobro a doporučili najmout si bezpečnostní agenturu. Jenže v Tescu by si manažeři nechali pro pětikorunu koleno vrtat, takže nic. Kdyby to aspoň bylo svezení za prachy, tak si Láďa něco odlije stranou, ale tyhle vyježděné Karosy vozily lidi zadara, a proto byly narvané až po střechnu všelijakým šmejdem a smrděly jako namoklý cirkus. Láďa i kdyby chtěl, tak ani neotevře dvířka od kabiny, protože ulička byla narvaná k prasknutí. Ale on stejně nechtěl. Nepřál si kaštany ani vidět.

S Láďou jezdily celé cikánské rodiny, sociální případy a zkrachovalci, co si táhli domov v igelitce; důchodci, co jeli za město jen kvůli molitanovému rohlíku za devadesát pět haléřů a pár vystresovaných matek s kočárky a řvoucími fakany.

Nasraný Láďa nikoho nešetřil. Neměl proč, s ním se život taky nemazlil. S nohou na plynu řezal naučené zatáčky maximální rychlostí, autobus sebou házel ze strany na stranu. Brzda plyn, brzda plyn. Výfuk chrtil mračna nespálené nafty. Převodovka řvala, jak Láďa třesoucí se rukou řadil nahoru a hned zase dolů. Z vozu se zatím řinul řev hádky, klení nebo hrozný smrad a byl svátek, když se kaštani neporvali.

Na oprýskaném kancelářském stole ze sedmdesátých let zadrnčel staromódní telefon. Horký típl cigáro. Sundal nohy ze stolu a led z čela a zvedl sluchátko. „Slyším.“

„Kapitáne, to jsem rád, že jsem vás ještě zastihl. Zase se popraly buzny v růžovém baru.“

Růžový bar bylo označení pro gay klub, nejčastěji se tím myslel klub Míša, protože ten byl nejznámější.

Kapitán mrkl na hodiny. Sedm večer. Zlý sen, za hodinu hraje Manchester v Lize mistrů. „Musím tam jezdit?“

„Ne.“

„Tak proč mě vůbec voláte?! Zatkněte je pro výtržnost, dejte těm buznám nakládačku a nechte posedět ve vazbě. Pokud budou důkazy, tak obvinít, pokud se nám můžou hoši hodit, tak jim pak obvinění stáhnou za nějakou protislužbu.“

„Už jsme je zadrželi, ale já jen, že je mezi nimi i váš syn.“

Kapitán zbělel. „Cože?“

„Váš syn David...“ zopakoval trochu se strachem strážný.

Do prdele! „Ok, všechny odvezte rychle na Bory. Hlavně žádné novináře! Mého syna dejte do extra cely, dořeším si to sám.“

„Rozkaz, kapitáne.“

No to byl zase den na vyliž prdel. Po té ráně z tržnice ho bolela hlava. Ráno píchl, oběd mu nesedl, odpoledne musel vyslychat prolhaný feťáky a pár zdredovanejch maníků, co kouřili trávu přímo před radnicí, a teď zjistí, že jeho syn je homokláda. Za to může ta kráva Lenka, kdyby se s ním nerozvedla, mohl vychovávat kluka sám. Jenže ona byla na prachy, policejní plat jí nevoněl, na kluka nemá čas, jenom někde šoustá s těmi manažery. Děvka! Vzteky zlomil tužku.

Do kanceláře nakoukl strážný. „Kapitáne, máte dole toho dealera z Borského parku. Sebrali jsme ho nenápadně, jak jste chtěl, nikdo to neví. Zatím jsme to ani nedávali do protokolu.“

Kapitán přikývl. Další parchant. Prodává to dětem přímo na konečné tramvaje. Už dvakrát ho musel pustit, prý kvůli nedostatečným důkazům. Ve skutečnosti to byl nějaký příbuzný vrchního soudce, a tak to vždy vyšumělo. S tím byl ale dnes konec. Horký vypnul lampičku na stole. Z šuplíku vyndal rukavice a boxera a vrátil pistoli do sejfů. Zamířil po schodech do sklepa, kde byla výslechová komora. Dneska si to náležitě užije.